

BOGOLJUB

**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTINA PLAČANA V COTOVINI

LETO XXIV. 1926.

ŠT. 6. JUNIJ.

Koledar Apostolstva molitve za junij 1926.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Narodi posvečeni Srcu Jezusovemu

Mesečni zaščitnik: sv. Alojzij (21.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Večno češčenje	
			ljubl. šk.	lavant. šk.
1 Torek	Juvenčij m.	Razširjenje pobožnosti Srca Jezusov.	Ljubljana. uršul.	} Sv. Anton Sl. g. Ljulomer Apače
2 Sreda	Marcelin m.	Ljubezen v družinah in stanovih	Škocijan M.	
3 Četrtek	Sv. Reš. Telo	Bralovščina sv. Rešnjega Telesa	Šoteska	
4 Petek	Franč. Kar. s.	Vse Srcu Jez. še neposvečene družine	Škocijan T.	
5 Sobota	Bonifacij š.	Krščansko življenje delavskih družin	Ježica	
6 Nedelja	2. pob. Norbert	Katoliški tisk v Jugoslaviji	Mirna peč	} Sv. Jurij ob Šč. Gor. Radgona Kapela Sv. Križ pri Lj.
7 Poned.	Robert s.	Delo in trpljenje iz nadnarav. nagibov	Planina	
8 Torek	Medard š.	Blagoslov polju in vinogradom	Grčarice	
9 Sreda	Primož m.	Pomanjkanje trpečl. — Bolniki	Ajdovec	
10 Četrtek	Marjeta Kor.	Krotkost materam. — Dobra vzgoja	Črni vrh	
11 Petek	Srce Jezus.	Naša narodna posveitev Srcu Jez.	Lučine	
12 Sobota	Janez Fak. s.	Duhovne vaje in Dom duhovnih vaj	Vrhpolje	
13 Nedelja	3. pob. Ant. P.	Oni, ki so izgubili vero	Štanga	} Sv. Križ pri Lj. Mala Nedelja Veržej Marenberg Remšnik Brezno
14 Poned.	Bazilij. c. uč.	Priprave za zedinjenje vzhod. Cerkve	Št. Vid Stična	
15 Torek	Vid m.	Grešniki iz navade — Zapejani	Št. Vid pri Lj.	
16 Sreda	Franč. Regis.	Mišljoni in misijonarji	Št. Vid Vipava	
17 Četrtek	Adolf š.	Napredek Slomškovega procesa	Topla Reber	
18 Petek	Efrem Sir.	Sklepl naših katoliških shodov	Št. Vid Brdo	
19 Sobota	Julijana d. m.	Ženski zavodi, kongregacije, društva	Želumlje	
20 Nedelja	4. pob. Silverij	Evh. kongres v Čikagu	Preserje	} Muta Pernice Sv. Ožbalt Kapla Sv. Jernej Mut. Šmarje
21 Poned.	Alojzij s.	Mladinski prerod v duhu sv. Alojzija	Kovor	
22 Torek	Ahacij	Obilen naraščaj naših družin	Škofja Loka	
23 Sreda	Eberhard š.	Duhovski in redovni poklic	Trata	
24 Četrtek	Janez Krstnik	Naše protialkoholno delo	Preska	
25 Petek	Viljem sp.	Jugoslov. redovni predstojniki	Zasip	
26 Sobota	Jan. in Pavel m.	Sv. zakramenti pri moških	Vojsko	
27 Nedelja	5. pob. Ladisl.	Posvečevanje nedelje. — Izletniki	Dragatuš	} Šmarje Ponikva
28 Poned.	Leon p.	Časni in večni blagor slov. rudarjem	Črnomelj	
29 Torek	Pet. in Pavel	Sv. oče in rimsko vprašanje	Lj., Št. Peter	
30 Sreda	Spomin Pavla	Dijaške počitnice — Ta mesec umrli	Radeče	

Zahvale.

Opomba. Pri zahvalah pripominjajo nekateri, da je bila zahvala obljubljena, a niti imena svojega ne pristavijo. Sodimo, da se ne kaže skrivati. Bodimo toliko iskreni in zares hvaležni, da damo javno čast in hvalo Bogu s tem, da se podpišemo. (Op. ured.)

Sv. Jožef pomaga: O tem sem mnogokrat slišala, zdaj pa sem se sama prepričala. V stiski radi službe sem se pri duhovnih vajah zapupno obrnila do sv. Jožefa in bila uslišana. Zdobila sem milost potrpežljivosti in ostala še nadalje v isti službi. Kar mi je bilo poprej tako težko, vse to zdaj z lahkoto opravljam. P. J. — Neimenovana iz Mengša se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Devici Mariji in sv. Mali Tereziji za srečno prestano operacijo. Hkrati se priporoča v molitev za ozdravljenje živčne bolezni. — K. H. iz Ljubljane izreka obljubljeni zahvalo presv. Srcu Jezusovemu, prebl. Devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu P. in sv. Mali Tereziji za uslišanje in ozdravljenje očeta in matere. — Šolska sestra Mr. Alberta Weiss v Celju se zahvaljuje † škofu An-

tonu Martinu Slomšku za ozdravljenje težke bolezni. — Neka oseba iz Trziča se zahvali lurški Materi božji in sv. Mali Tereziji za večkrat uslišano prošnjo. — V. M. iz Glinc se zahvaljuje sveti Družini, sv. Francišku, sv. Antonu P. in služabniku božjemu A. M. Slomšku za dvakratno pomoč v obupnih nadlogah. — N. N. se srčno zahvaljuje Brezmadežni, sv. Mali Tereziji za čudovito pomoč dvema osebama v neozdravljivi bolezni. — Neimenovana se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj na Brezjah in sv. Mali Tereziji deteta Jezusa za ozdravljenje roke in za druge prejete milosti. (Dar 50 Din za »Bogoljuba«.) — Neimenovana družbenka iz Horjula se zahvaljuje (vsled obljube) Materi božji, sv. Mali Tereziji in sv. Antonu Pad. za uslišano prošnjo. — K. M. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Mariji ter sv. Mali Tereziji za srečno prestano operacijo in za zdravje. — T. G. iz K. se zahvaljuje sv. Antonu, da se je pogrešena važna stvar, ki je bila izgubljena v vojnem času, zopet našla.

BOGOLJUB

Mesec Jezusovega Srca.

Prior V. Učak.

Precejšno vrsto let mi že posegajo v življenju nazaj spomini, pa še vselej so mi bili zadnji dan majnika isti občutki v srcu. Ko pojejo zvonovi ob sklepu šmarnic poslovilno pesem naši ljubi Gospej, ti leže v dušo otožnost, poloteva se te občutek osamelosti in zapuščenosti.

Zdi se, da je Cerkev, ki skrbno sledi vsem utripom naših src, spoznala naše razpoloženje in hotenje. Odkar je papež Leon XIII. človeštvo kakor priklenil na presveto Srce Jezusovo, nam Cerkev vedno bolj priporoča, da po končanem majniku ves mesec junij posvetimo presvetemu Srcu našega Gospoda. Seveda se še do danes navada, posvečevati mesec Jezusovega Srca, izdaleka ni tako udomačila, kakor šmarnična pobožnost. Saj tudi slednja ni prišla naenkrat; več kot eno stoletje je rabila, da je postala skupna last vsega katoliškega sveta. Prišel pa bo čas, ko se bodo naši zanamci z isto vnemo oprijeli tudi pobožnosti v proslavo Jezusovemu Srcu. Češčenje Jezusovega Srca ima svojo bodočnost.

In prav vas vse, ki ste polni ljubezni do Marije zadnje čase pripomogli, da je majnik vedno lepši praznik, čaka tudi ta dolžnost in skrb, da mesecu Srca Gospodovega pomagata do istega sijaja.

Kako lepo, kako naravno se v sv. Cerkvi vse razvija! Majnik je Marijin, junij je Gospodovega Srca. V maju šmarnice, ki se od njih tako težko ločimo, v juniju nadomestilo in izpopolnitev. V maju cvetje, v juniju dozoreli sad. Marija in blagoslovljeni sad njenega telesa Jezus. Srce Jezusovo, čistilci Marijini, vas pozivlje na plan in na delo za njegovo čast!

Povejmo točno, kaj častimo v Jezusovem Srcu!... Človeško, živo, z vso božjo in človeško naravo združeno srce Boga-človeka; imamo pa v mislih tudi njegovo ljubezen, ko govorimo o presvetem Srcu. To srce je sedež

ljubezni, trpljenja in zasluženja Gospodovega, tajnostna tvornica je, odkoder je izšlo življenje Boga-človeka, odkoder je izšlo vesoljno krščanstvo.

O koliko neizčrpnega blagoslova, božjih milosti in nedvignjenih zakladov je še shranjenih v Jezusovem božjem Srcu za naše versko življenje za vsakega posameznika in za vso krščansko družbo! Že sama beseda »Srce Jezusovo« izraža na preganljiv način temeljno skrivnost božjega včlovečenja. Tudi vse nadaljnje skrivnosti razodetja imajo svoj izvor v ljubezni Boga-človeka. Prav v tem prepričanju je umeti apostolove besede: »Verovali smo ljubezni, ki jo ima Bog do nas« (1 Jan. 4, 16). Nujno je, da po tem češčenju tudi n r a v n o s t pridobi na svežosti in moči. Saj ta pobožnost občuduje in časti ljubezen Jezusovo in mora prav zato roditi v nas ljubezen, ki jo je postavil Gospod med svojimi zapovedmi na prvo mesto. Kar mora pa še dalje priti v zvezi s to pobožnostjo, je pridno prejetje sv. zakramentov. Zlasti najsvetejši Zakrament mora postati živa potreba ljubitelju Jezusovega Srca, ker se češčenje presv. Srca navadno najbolj naslanja na presv. Evharistijo. Tu je Srce Jezusovo na zemlji res doma, tu prebiva trajno, tu misli na nas, odtod nas z milostmi obsipava.

Po tej pobožnosti bo vsakdo začel visoko ceniti in pojmovati svoje odnošaje do Boga. Bog vabi v njej s človeško ljubečim srcem čistilce k sebi. Pohlep po časti, bogastvu, prostosti in čutni ljubezni se mora oblažiti in ukloniti ljubezni božji. — Tudi v veseljstvu človeške družbe ne bo ostalo po tej pobožnosti brez vpliva. Nebrzdano samoljubje, ki od zgoraj navzdol pritiska s silo široke ljudske sloje, in ki drži od zdolaj navzgor v nezadovoljstvu, pohlepu in upornosti človeštvo kakor v krempljih, bo ginevalo. Božje Srce, ki hoče zavladati z milobo, ponižnostjo, nesebičnostjo in

požrtvovalnostjo nad nami, bo dalo pravo srečo narodom in vsemu človeštvu.

Zato hitimo, hitimo, da se oklenemo Jezusovega Srca! Najprej bodi božjemu Srcu vse darovano z dobrim namenom. Vse, kar smo in kar imamo, kar začenjamo, delamo in dokončavamo, vse sedanje in bodoče zasluženje, vse naj bo v čast in veselje božjemu Srcu. Bodimo nadalje združeni s presvetim Srcem v češčenju in molitvi! V njej to Srce vedno bolj spoznavamo in vzljublamo. Ker so se vsa razodetja Jezusovega Srca izvršila iz tabernaklja, je že to dovolj poziva, da naj išče pravi častilec presvetega Srca z Jezusom najtesnejše in najnežnejše zveze po sv. Evharistiji. Tu bo hodil tudi v šolo, se vadil ob Jezusovi strani v dobroti, potrpežljivosti, krotkosti, ponižnosti in velikodušnosti; tu bo rastel tudi v pogumu, s katerim se bo trudil, da pride Srce Jezusovo vsepovsod do časti in priznanja.

So li naše misli preveč drzne, če si predstavljamo Marijo, da je v bistvu prva in najpopolneje vršila in ohranila to združitev z božjim Srcem? Ko drži Marija božje Dete v naročju, ko ga neguje, ko skrbi za odrasčajočega Jezusa, ko mu izkazuje materinske usluge v Nazaretu, ko ga spremlja po potih javnega odrešilnega dela in mu je zvesto ob strani v smrti — vse to bi se zdele lahko le zunanje usluge, v resnici pa je bilo vse to izraz združenja dveh najsvetejših src na zemlji v najpopolnejši ljubezni, katero si Jezus želi — vsaj podobno — tudi od nas v času, ko se je ljubezen mnogoterih ohladila. Četudi veljajo te besede vsem vernim Bogoljubovim čita-

teljem, jih bo vendar morala najprej umeti armada Marijinih otrok po naši domovini.

O koliko lepih sadov najvišje čednosti in svetosti bi lahko dozorelo med nami, če bi si hoteli v Jezusovem Srcu odpreti vir življenja in svetosti! Seveda mora najprej izginiti iz naše srede zastarela tradicija, po kateri smo navajeni lepoto čednosti in svetosti občudovati nekako samo s svetim strahom. Več je treba! Ne izprosne doslednosti in odločnosti ter poguma potrebujemo, da bomo z veseljem zajeli vodo iz Zveličarjevega studenca.

Ravno 200 let je tega, ko nam je cerkev pokazala zgled takega svetega poguma in odločnosti, ko je dvignila na oltar mladostnega Alojzija Gonzaga. Vsa posebnost Alojzijeve svetosti je neprestano združenje z Bogom. Dala bi se izraziti z besedo psalmista: »Kaj imam namreč v nebesih in kaj ljubim na zemlji kakor tebe? Naj tudi premine moje srce in moje telo, Bog je Bog mojega srca in moj delež vekomaj.« (Ps. 72.) Še so možni novi Alojziji, samo Jezusovo srce mora zavladati nad nami.

Prezaslužnega Manlija so Rimljani, njegovi domačini, po krivem zatožili. Med sodno razpravo je Manlij v svojo obrambo razgalil prsa ter pokazal rane, ki jih je prejel za obrambo domovine, ter zaklical: »Haec loquuntur pro me.« — Te rane govore zame. Samo ta prizor je zadostoval, da so mu sodniki priznali pravico ter mu vrnili vse časti.

O Jezus, ukloni nas, potegni nas vse tudi Ti k svojemu presvetemu Srcu!

Sveti Alojzij.

(1726—1926).

Kanonik dr. Alojzij Merhar.

Bog posvečuje ljudi po ljudeh. Kateri so božjega duha, se kmalu zblížajo med seboj. Kdor ima več božjega duha, vabi s čudovito močjo podobna srca k sebi. Ko bi mogli najti tudi danes več takih duš, ki bi bile polne Boga. Zveza z njimi bi posvečevala, če ne posvetila vsakega, ki bi se jim približal. Ali če nimamo takih duš v sedanosti, poiščimo jih v preteklosti. Tak bogoobdarjen vzornik je sveti Alojzij. Pred 200 leti 31. decembra 1726 — sto tri in trideset let po njegovi smrti — ga je papež Benedikt XIII. zajedno s sv. Stanislavom

Kostko proglasil svetnikom. Ko je stopil Alojzij v jezuitski red, so se v Rimu in izven Rima z velikim uspehom širile Marijine kongregacije. Papež Gregor XIII. jih je nekaj mesecev prej — 5. decembra 1584 — potrdil s slovesnim in slovečim pismom: »Omnipotentis Dei...« (»Vsemogočnega Boga«). Kdo bi dvomil, da ni bil tega veselja in blagoslova tedanjih družbenikov deležen tudi sv. Alojzij? Ako ni bil član družbe, pa je bil vsaj nje prijatelj, saj je imela svoj sedež blizu Alojzijeve celice.

Sv. Alojzij je po svoji ljubezni do Marije blizu vsem častilcem in otrokom Marijinim. Stopimo v duhu na njegovo svetniško pot. Svetnik gre pred nami z zares knežjim korakom. Za njim odmeva velik opomin: Kdor ljubi Marijo, naj časti tudi sv. Rešnje Telo.

Ali smo slišali? Kdor ljubi Marijo, naj časti sv. Rešnje Telo. Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali (Mt. 5, 8). Blagor Mariji, ki je v betlehemiški noči prva gledala Boga; blagor prečisti Devici, ki je gledala njegovo sveto obličje skozi 30 let; blagor Kraljici angelov, ki še vedno gleda Boga iz obličja v obličje in ga bo gledala na vekomaj. Blagor tudi njenim svetnikom in častivcem, ki jim je navdihnila gorko ljubezen do Jezusa, kateremu so služili s čistim in nedolžnim srcem. Na praznik sv. Frančiške Romane l. 1568. je bil rojen onaj svetnik, o katerem so rekli, da je angel v človeški podobi. O njem velja: »Poglejte lilije na polju... Ne trudijo se in ne predejo, a povem vam, da se še Salomon v vsem svojem sijaju ni oblačil kakor katera izmed njih« (Mt. 6, 29). Nedolžnost ne potrebuje nobenega okraska, ker je sama najlepši kras; nedolžnosti ni treba nobene dote, ker je sama najdražja dota; nedolžnosti ni treba krone, ker je sama najjasnejša krona. Kako res se je vse to zgodilo nad sv. Alojzijem.

Pojdimo, počastimo njegov grob, oltar in spomin! Poromati moramo v Rim v jezuitsko cerkev sv. Ignacija. Krasna cerkev! Delo spretnih oo. jezuitov, ali vsaj narejeno po njihovem načrtu. Ali magnet, ki vabi romarje v to cerkev, je grob sv. Alojzija. V oltarju nad grobom je izklesan svetnik v nebeški slavi; spodaj pa počivajo sveti ostanki angelskega mladeniča. Kazalo bi poklekniti prav tik pred njegov grob, a ne moreš, ker so te že drugi prehiteli. Človek res ne ve, kdaj bi poromal semkaj, da ne bi našel častivcev pred grobom. Razumljivo, saj je grob sv. Alojzija obenem oltar sv. Rešnjega Telesa. Kadar je mladenič hodil v šolo in spotoma obiskal sv. Rešnje Telo, je prosil: »Gospod, pojdi od mene, ker moram na delo,« sedaj po smrti pa sta združena ob enem oltarju, saj delo je končano in zvesti delavec počiva v grobu.

Modra krsta je ozaljšana z lilijami in rožami; srebrna srca, zlata krona in knežji grb leži ob njej. Ob tem grobu vendar enkrat ni treba govoriti pridigarju, ampak govori grob sam. Lilije govore o nedolžnosti, ki jo je devetletni deček obljubil v Florenci pred oltarjem Matere božje. Rože

govore o ljubezni do Jezusa in Marije, od katerih se je tako težko ločil, ko je na večer odhajal iz kapele k počitku; srebrna srca, ki so pahnjena na stran, govore, kako ga svet s svojo hinavščino in priliznjenostjo ni mogel premotiti. Lahko je zavreči srečo srca njemu, ki mu je žarelo nasproti zlato srce nebeške Device Marije. Zlata krona, ki leži poleg, je le jasna priča, da Alojzij ni maral svetne časti in veličastva; zavržen knežji grb pripoveduje, da je Alojzij slekel kneza in oblekel redovnika: »Naj se veseli moj brat« — je dejal — »knežje graščine. Bolj se gotovo ne veseli, da jo je dobil, kakor se veselim jaz, da sem jo izgubil.«

Rimska in španska gospoda je Alojzija zelo čislala in ljubila. A češčen ni bil zavoljo tega, ker je bil knez, marveč, ker je bil svet knez. Plemenitost človekova prihaja od njegovega duha, ne pa od njegove krvi; ako je s knežjo krvjo in bogato roko združen tudi plemeniti duh, toliko boljše. Sv. pismo hvali tudi kneze in bogatine, če so res sveti: »Srečen bogatin — kakšen? — v katerem ni najti krivice in ki ni bil navezan na zlato in ni zaupal v denar in zaklade. Kaj je on? Hvaliti ga hočemo, zakaj nekaj čudovitega je storil v svojem življenju. Kdor je v tem — sedaj pride najlepše, pridejo besede, v katerih je tolažba in plačilo za vse zatajevanje — preizkušen, njemu večna slava; mogel je grešiti, pa ni grešil, mogel je storiti hudo, pa ni storil, zatorej so njegovi zakladi varno shranjeni v Gospodu in njegovo miloščino bo slavila vsa občina svetih.« Take misli se nam bude ob grobu sve-tega Alojzija.

Stopimo za trenutek še gori v sobo, kjer je živel svetnik. Na desno ob grobu nam je odprt vhod, kjer se po ozkih stopnicah in tesnem hodniku pride v Alojzijevo sobo. Mimogrede pridemo tudi skozi kapelo Matere božje, kjer je angelski mladenič tolikokrat molil. Tukaj se je pripravljaj in zahvaljeval za sv. obhajilo. Vse spominja nanj: soba, okno, knjige, obleka, slike, ki predstavljajo njegovo ljubezen do sv. Rešnjega Telesa. Češčenje sv. Rešnjega Telesa s pogostnimi obiski s sv. mašo in sv. obhajilom je bila njegova najljubša pobožnost. Saj je tudi umrl v osmini sv. Rešnjega Telesa in se prišteva najlepšim rožam, ki so kdaj cvetele ob oltarju sv. Rešnjega Telesa. Kakor platana ob potoku je mladenič visoko vzrastel ob studencu večnega življenja.

Česa se še spominjamo ob njegovem grobu? Šestnedeljske pobožnosti sv. Alojzija! Šest nedelj — šest sv. obhajil. Kdor

jo je že pričel, naj jo zvesto nadaljuje, kdor je še ni, naj jo pogumno prične že prihodnjo nedeljo. »Kdor ljubi Marijo, naj ljubi tudi sv. Rešnje Telo.« Vsak naj izpolni

»glas vpijočega«, ki gre pred nami v spokorni deviški halji in z veselimi velikimi upanjem kliče: To vse nam bo obilo koristilo za večnost.

Fr. Neubauer:

V vrtu čistih lilij . . .

Po dve sto letih.

Sveti Alojzij,
beli ti cvet,
tvoje svetosti
dve sto je let.

Že je nešteto
vzraslo cvetic:
čistih svetnikov,
svetih devic.

Ali med vsemi
angel si ti,
čistost najlepše
tebe krasi.

Majnik in rožnik
vsak se ospè,
lilija tvoja
vedno cvetè!

Pesem mladine.

Zaščitnik in vzor naš, pozdravljen!
Mladostna ti srca pojó
in misli in želje do tebe
kipijo nam v sveto nebo.

Naš vrtec je skrbno obdelan,
od rožnika žarkov ogret,
iz naše najboljše gredice
dviguje se lilije cvet.

To nežno cvetico gojiti
mladino si vedno učil,
vsa leta nedolga življenja
prečista si lilija bil.

Visoko je lilija vzrasla,
do néba se cvet je popel,
odprlo se rajsko je okno
in Bog ga v nebó je sprejel.

Oj bodi nam, sveti uzornik,
gredice preskrben vrtnar
in nežnega, rahlega cvetja
mladostnega bodi čuvar!

Glej, solnce mladosti nam sije
in lilije v srcih cvetó,
zato nam radóstni napevi
kipijo do tebe v nebó!

Nekaj žarkov iz presv. Srca Jezusovega.

Dr. J. Žagar, Zagorje.

Srce Jezusovo, učitelj notranjega življenja. 16. junija l. 1675. je klical Jezus svoji služabnici: »Glej to srce, ki je toliko ljubilo človeštvo, da ni ničesar opustilo, ampak se je vse použilo in izmučilo, da bi ljudem pokazalo svojo ljubezen. V plačilo za to pa prejema od večine ljudi le nevhvaležnost, nespoštljivo obnašanje, božje rope, mrzloto in preziranje v Zakramentu ljubezni.« Ali nas ne

bo ta glas božjega prijatelja in zmagovalca, ki prihaja kakor iz obale večnosti, odtegnil svetnemu hrušču in pridobil za pravo življenje! Posluhnimo in mislimo pogosto, da je Jezus naše življenje: kakor mladika črpa sok iz trte, tako mi nadnaravno živimo od Jezusa. On je glava, mi udje; kako tesna je torej zveza med nami in njim. Spoznajmo to in živimo v tej zavesti.

Srcu Jezusovo, naš prijatelj. V srcu se očitujejo vsi utripi življenja; plemenita misel uma, težka odločitev volje, veselje, potrnost ima svoj odmev v srcu. Zato smo se že navadili, da prenesemo celo osebnost, značaj človekov — na srce. — Glej Srce Jezusovo, to je, glej, bogastvo njegove osebnosti: kaka plemenitost in velikopoteznost misli; kaka požrtvovalnost volje; kako soglasje med vsemi silami duše; kako junaštvo v viharju mučenitstva! In ta vzor-oseba je moj prijatelj. Z menoj hodi kot je hodil z učencema, ki sta šla v Emaus. Če bo prišla zame ura trpljenja, bom rekel: Nisem sam, moj prijatelj je z menoj. Če bom klical: Gospod, ostani pri meni, ker proti večeru gre, bo moj prijatelj ostal pri meni.

Srce Jezusovo, moje zavetje. Na svetu morajo biti težave in včasih pridejo nad plašljivo človeško srce še celo tako bridke težave, da bi človek v svoji kratkovidnosti najrajše rekel: Sedaj pa ne bo šlo več dalje. (P. Puntigam D. J.) A tudi za take ure imamo zavetje. Kam se skrijejo gorski golobje ob hudi uri? V skalnate razpoke. — Mi pa imamo rano presv. Srca Jezusovega. V tem Srcu so se izbojevali že hujši boji kot so naši. Krvavi še niso bili naši boji, njegov pot pa je bil kakor krvave kaplje; njegovo Srce se je večkrat burno stiskalo v boleči srčni tesnobi, večkrat kakor se stiska naše; zato pogum.

Srce Jezusovo, moje upanje. Ljudje imajo mnogo preveč skrbi za prihodnost in premalo izrabijo z delom sedanjih trenutkov. Jezus pa nas svari: Ne skrbite preveč za jutrišnji dan. Zakaj ne? Ker sami s svojimi brezplodnimi skrbmi ne moremo izboljšati položaja, nasprotno pa čuje nad nami budno, vseobsegajoče oko Očetovo. In mi vemo: Njim, ki ljubijo Boga, služi vse v dobro. (Rimlj. 8, 28.) — Če pa ljubimo Srce Jezusovo, smemo še bolj vse skrbi prepustiti Bogu, ker imamo posebne obljube: »Dal jim bom vse stanovske milosti, katerih so potrebni. Dal bom mir družinam. Tolažil jih bom v trpljenju. Jaz jim bom varno zavetje v življenju, posebno

pa v smrtni uri... Mlačne duše se bodo vnele k prvotni gorečnosti. Goreče se bodo povzpele do velike popolnosti. Imena tistih, ki bodo razširjali mojo pobožnost, bodo zapisana v mojem Srcu, iz katerega ne bodo nikdar več izbrisana. Tistim, ki bodo devet mesecev zaporedoma ob prvih petkih pobožno prejeli sv. zakramente, bom podelil milost stanovitnosti in srečne smrti.«

Srce Jezusovo, moja ljubezen. Srce je simbol ljubezni, presv. Srce pa je simbol tiste brezmejne ljubezni Boga-človeka, ki ga je gnala, da je v neizrekljivi bolečini izvršil delo odrešenja. — Če me je pa Jezus ljubil, ga ljubim tudi jaz. Ljubezen rodi ljubezen. V sv. Frančišku Asiškem je bil ta ogenj ljubezni tako velik, da je šel po polju in jokal. Jokal je, ker 'Ljubezen ni ljubljena'. Nekaj velikega pa je v meni, ko je moje srce vneto ljubezni do Odrešenika. To je največje dejanje bogočastja, ki sem ga zmožen. Če bi govoril človeške in angelske jezike, pa bi ljubezni ne imel, sem kakor brneč bron... in če bi imel vso vero, da bi gore predstavljaj, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič. Tako dopadljiva je ljubezen Bogu, zame pa je največja na zemlji možna blaženost. Takrat sem v objemu neskončnega Boga, govoreč: moj Ljubljenec je moj in jaz sem njegov.

Srce Jezusovo, učitelj tihega mučenitva. Na zemlji je bil Jezus v svoji človeški duši sicer popolnoma blažen, pa vendar tudi največji mučenec. Kdor ga pa ljubi, mu želi postati podoben v težkem življenju, ker ljubezen hoče enakosti. Zato vidimo, da so vsi učenci Srca Jezusovega ljubili vsakdanje žrtve. V žrtvah se izkaže ljubezen. In koliko duš je, ki po zgledu sv. Male Terezije in Klare Boscher željno čakajo dneva, da bodo vse žrtvovane, »da bo njih srce podobno čisti skodelici, polni žrtvovane krvi.« Ta želja tihega mučenitva pa ni nič drugega kot cvet, ki je vzbrstel iz ljubezni Jezusove v nas in kakršen je vzklikal že v Pavlovm srcu in našel izraza v besedah: ljubezen Kristusova nas priganja. (2. Kor. 5, 14.)

Utrinki.

Zapovedi pravičnosti in krščanske ljubezni —
edina rešitev iz socialne zadrege:

1. Boga se boj in izpolnjuj njegove zapovedi, ker to človeka dela popolnega. (Ecc. 12, 13.)

2. Otročiči moji! Ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici. (1. Jan. 3, 18.)

3. Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.
(Mt. 19, 19.)

V novo življenje . . .

A. O.

Pomlad se je razcvitala v rimski Kampaniji, v jezuitski hiši v Rimu pa je umiral mladenič; a čudno, bolj kot v cvetu mandeljev in črešenj polje pomlad v mladeničevi duši. Toda bolniku je komaj dvajset let in ta bolnik umira. Pristopi duhovnik Gospodov, da ga mazili za zadnjo pot . . .

»Po tem svetem maziljenju in svojem najmilejšem usmiljenju naj ti odpusti Bog, kar si grešil z dejanjem, poslušanjem . . .« so šepetale duhovnikove ustnice, ko je mazilil mladeniča Alojzija. Alojzij pa, tako se meni zdi, je uprl tedaj svoj pogled nekam v daljavo; prav do otroških dni v knežji grad Castiglione v severno Italijo pod raskave Alpe je segel takrat ta pogled. In potem so hitela mimo njega otroška leta in v njih je šinil mimo duše pobožni obraz mile matere in strogi izraz vojaškega očeta — nikdar ju ni bil žalil — in vsa prijetna leta v domači hiši in ure pri učenju in dnevi na dolgih potih in tedni na kraljevem španskem dvoru, vse je v trenutku pohitelo mimo njega — a vest je molčala in nič se ni dvignila v očitaje. O, srečni Alojzij!

Deček je klečal pred Marijino sliko v cerkvi Annunziata v Florenci in izrekal obljubo vednega devišтва, da bo vedno kot angel čisto v mesu živel. In ni ga bilo trenutka, da bi obljubo Materi dano prelomil.

Mladenič je zaprosil v Mantovi Marijo za svet, ko je namerjal korake v svet in zaslišal je v notranjščini srca glas: naj se posveti pri oltarju Gospodovem. Pot ga je odvedla na Špansko in še je prosil in zaslišal je drugič bolj razločno in jasno: pojdi in posveti se v družbi Jezusovi. Toda nasprotno so mu in tri leta se je neustrašeno boril z dragimi domačimi — srce mu je krvavelo — a vztrajal je in zmagal in zamenjal knežjo krono s samostanskim uboštvom. Norca ga je takrat imenoval svet. In po petih letih skritega življenja v cvetju mladosti umira, a vendar tako vesel, da je sorodnik kardinal Gonzaga, ki je stal njemu ob strani v zadnjih bojih, vzkliknil: »O, ta je najbolj zadovoljen med vsemi iz knežjega rodu Gonzagov.« »Da, eminenca,« bi bil dahnil, ko bi še mogel, »da, eminenca, ves zadovoljen sem.« O, srečni Alojzij!

Trdo ga je vodila milost Gospodova. Dolge noči se je boril v mo-

litvah, da si je priboril milost molitve in potem je molil kot malokdo; ostro se je postil ta junak v zatajevanju, tudi po biču je segel, da je krotil telo, ko se je duhu upiralo; v neprestanih solzah in pogostih tožbah je tožil nepremišljenosti otroških dni. Zelo malo pa bereš v njegovem življenju o tistih tolažbah in sladkosti srca, ki so navadno že na zemlji junakom plačilo za žrtve. Bil je kovač, ki je vedno koval in koval svojo voljo . . .

Po enkrat na teden se je hranil s kruhom močnih — večkrat ni bilo tedaj dovoljeno — in po tri dni se je pripravljal in po tri dni se je zahvaljeval in ginevali so tedni do umiranja. In mislite, da ni srečen?

V letu 1590. in naslednjem je trla prebivalce v Srednji Italiji huda lakota, vzbruhnila je še kuga. Ljudstvo je hitelo v Rim po kruha, a neusmiljena kužna bolezen je morila tisoče. Alojzij, ki je ljubil Gospoda, je ljubil tudi trpečega brata, zato je šel in prosil predstojnike, da bi smel iti streč bolnikom. Dovolili so mu in šel je in stregel, a kmalu je sam zbolel in ta bolezen je bila za smrt. Od začetka marca tja do konca dni v juniju se mu je borilo telo s smrtjo, duh pa nikdar na zemljo navezan je hrepenel po Bogu. »Čutim tako neutešeno hrepenenje samo Bogu služiti,« je govoril spovedniku Belarminu, »da mislim, da bo mojih dni le še malo . . .« Tako je hrepenel, ker je jasno in globoko doumel, kakor je pisano: »Boljši je en dan v službi Gospodovi, kot tisoč dni v šatorih grešnikov.«

V zgodnji jutranji uri je stopil Alojzij v vinograd Gospodov in zato se na večer življenja, ko ga duhovnik zadnjič mazili za dolgo in neznano pot, ne boji Sodnika. Bil je pravičen in je rastel kot drevo ob potoku v bujnem življenju duše in zato ga ni strah pred vrtnarjem.

Trd in moško resen je tri in dvajset let star v zgodnjepoletni noči 21. junija l. 1591. odšel v večnost . . .

Milost božja in jeklena volja sta posvetili Alojzija in zato je živel nedolžno in umiral srečno. Cerkev pa moli na njegov dan: »Dodeli nam Bog, ki mu nismo sledili v nedolžnosti, da ga posnemamo v pokori.« O, srečni sv. Alojzij!

Vzgajajte mladino za treznost . . .

Kanonik Jos. Volc. (Dalje.)

2. Denimo zdaj v razgovor še drugi pogrešek pri hranitvi otrok; ne z m e r n o s t v p i j a č i.¹

Kdor si človek božji, pač razumeš, če zmaža otroka tu in tam nezmernost pri ogrevajočem čaju ali pri sladki kavi, pri osvežujoči limonadi ali malinovcu in celó pri čisti pitni vodi, ako je otroka dolgo mučila žeja. Razumeš to, pravimo, dasi morajo poznati otroci zmernost tudi pri teh užitkih. Toda to razumi, kdor more, da je najti mladež, ki hlepi po grenkem pivu, po kislem vinu in celó po zoprnem žganju . . . In ne hlepi samó, ampak da ponekod vse to tudi željno vliwa vase, ako se ji le nudi prilika! In da takih prilik celó išče in da prosi za požirek alkoholne pijače in da celó krađe upijanljivo brozgo. Pojte si kam — to ni pojav zdrave otroške narave, to so nesrečni dediči še bolj nesrečnih staršev ali prastaršev pijancev, s strupom cepljeni ali pa iz zgodnjih dni zapeljevani od odraslih prismod, ki jim je včasih ime tudi oče, mati, ded, stara mati, pestunje ali kakorkoli.

Ali niste že slišali, da se najdejo matere, ki vedó, da niso več same, pa se še opivajo do zadnjih dni celó z žganjem, pa neomahljivo zaupajo, da bo to njim in otroku dalo moč v težki uri? Matere, matere-pijanke, koliko ponesrečenih porodov in prezgodnjih otroških grobov imate na vesti! Koliko imate ravno matere na vesti nesrečnikov in nesrečnic, ki so že iz vaše krvi prejeli prežalostno doto za življenje: nagnjenje do pijanstva! — Ali se ne najdejo komodni očetje in matere, ki so toliko brezvestni, da zalivajo že deteta v najnežnejši dobi z alkoholom, da se v pijanski omami prej umiré in pospé? Čez nekaj tednov potem se pa ravno tí starši potrti zglašajo pri mrlíškem ogledniku in začudení pripovedujejo, kako je otroka naglo končala — božjast. — Ali ne poznate abotnic po mestih pa tudi drugod, ki vlivajo šolskim otrokom v čaj rum, da bo otrok bolj živahen, iskren in močan, ko je že ves kilav in nadložen, znabití odkar je pogledal v svet? Ali ni najti skopuških ma-

ter po kmetih, ki pošiljajo polno mleko v mlekarno, pinjenec rabijo za ščetince, otroke pa redijo zjutraj in zvečer s čajem in slivovko, potem pa tarnajo nad revami zanemarjenimi, da so vsi bolehave, zaspani in zabiti kot cokle . . . Lej, vé neumna kokoš na gnojšču, lahkomiselna veverica v gozdu, vé malomarna podgana v rovu, orlica na skalnem gnezdu in krtica pod zemljo, slednje živo bitje vé, kaj prija njegovemu potomstvu in kaj mu škoduje — mili Bog, le razumni človek menda tega ne vé! Iz neumne ljubezni dá in dovoli otroku vse, kar poželi; celó zdravnikom in pravim prijateljem mladeži kljubuje, če žele neobgljeno deco varovati in rešiti; in niso redki slučajji, da živinski starši otroke celó silijo z upijanljivimi pijačami, jih pogosto še pretepajo, ako se branijo tega, kar ne prija nepokvarjeni naravi.

Dragi starši! Znanost uči, da je v vsakem alkoholu strup, tak strup, da preмага celó gadjega. Tega strupa je v litru sadjevca 2—7 odstotkov, v litru piva 3—5 odstotkov, v litru vina 5—18 odstotkov, v žganju celó 25—75 odstotkov. Ako pride ta strup v otroško telo, škoduje otrokovemu umu in vsem notranjim delom telesa. Motí prebavo, draži srce, slabí žile, ovira v delu ledvice in jetra, vznemirja živce, vodeni kri, zadržuje rast, zmanjšuje telesno odpornost proti boleznim, koristi pa nikoder nič. Otroci, pojeni s tem strupom, postanejo po večini bledolični, leni, bolehave, zaspani, razdražljivi, jezljivi, uporni in — ko nekoliko odrastejo — vsi zelo nagnjeni k poželjivosti. V šoli ne kažejo nikakega talenta, v razgovorih nobenih jasnih misli, pri delu nobene odločne volje. V družbi so radi sirovi, v samoti nesramežljivi, vobče pa za vsako dobro reč nedovzetni. In ni čudno. Z alkoholom je mogoče oslabiti in celó uničiti vsako, še tako močno živo bitje, rastlino, žival ali človeka. Pa ne bi slabelo nežno in nerazvito otrokovo telo, če nadenj pošiljajo starši tega okrutnega sovražnika?

»Pij, se boš bolj zredil in zrastel!« bodré otroka brezumni starši. Za rejo in rast vsebuje košček kruha več redilnih snovi ko pet litrov vina. Zato so otroci pijancev mršavi in majhni.

»Pij, boš postal bolj močan!« ga silijo drugi. Kako alkohol krepi, kaže pijanec v jarku. Telovadci, kolesarji, tekači, borilci,

¹ Starši! Prečitajte počasi, brez predsodkov ta-le sestavek. Naj pride v roke tudi takim materam in očetom, ki sicer »Bogoljuba« redko bero. Priznati bodo morali, da pisatelj ne pretirava, da je zapisal resnico in da nudi le dobrohoteče nasvete. Kdor hoče mladini dobro, naj jih upošteva. (Op. ured.)

turisti, skavti in vsi zavedni športniki ne pijó nobenih upijanljivih pijač.

»Bolj veseli in duhoviti so pa otroci, če ga dobe včasih kak požirek,« modrujejo tretji. Ne tajimo, da alkohol za kratek čas razveseli srce in vzbudi dovtipnost. Toda pri otrocih povzroči le duševno in telesno utrujenost. Alkohol omami nežne otroške možgane. Skoro polovico vseh norcev vsaj po naših deželah napravi alkohol.

»Pozdravi pa le marsikatero bolezen.« Švicarski zdravnik profesor dr. Demme se je hotel o tem prepričati. Opazoval je deset družin alkoholistov in deset družin, kjer se ni pila nobena upijanljiva pijača. V družinah pijancev je bilo 57 otrok. Od teh je 12 umrlo takoj po rojstvu, 13 pa v prvih mesecih, 6 je bilo norih, 16 telesno nerazvityh in le 10 otrok je bilo popolnoma zdravih. Izmed 61 otrok treznih družin so umrli le 3 takoj po rojstvu, 2 v prvih mesecih, 6 je bilo bolehnih, drugi pa vsi zdravi. Zdaj pa sodite!

»Že morda res!« bodo priznali mnogi. »To je pa tudi res, da malo vina ali piva otroku pogasi žejo in ga pogreje, če je zdelan.« Alkohol le žejo večja, o čemer priča vsak pijanec, ki je žejen, dokler ne obnemore. Alkohol namreč suši notranje dele telesa. Kako pa alkohol greje, so nam dokaz novice, koliko pijancev vsako zimo zmrzne. Ko je sloviti raziskovalec Nansen odplul na Severni tečaj, kjer je večni led in mraz, ni vzel s seboj kapljice alkohola.

Ne, ne, ljubi starši, ne boste nikoder zmogli zoper stokrat izkazane in izkušene resnice! Mlademu telesu je vsak alkohol in v vsaki množini le škodljiv. Govorili bi pa lahko še o drugih žalostnih nasledkih alkoholnega uživanja: o verski zane-marjenosti, o prepirih, pretepih, o nesrečni smrti itd. Pa kaj bi se preklali o reči, koder je danes ves omikani svet ene misli. Rajši se pomenimo o tem, kaj storiti, da ne bodo vaši otroci redili na sebi te narodne sramote, pijanstva.

(Se bo nadaljevalo.)

Iz tujine za domovino.

J. Kalan.

2.

Romanje v Ahen.

Dne 21. julija minulega leta — bil je prav vroč dan — sem se odpravil od tukaj, da poiščem in obiščem za nekaj tednov zopet slovensko zemljo in pogledam, kako se že tam imate. Po poti sem se ustavil najprej v mestu Düsseldorf (Diseldorf), ker je tam jugoslovanski konzulat, da se pogovoriva s konzulom o vsem potrebnem, kar se tiče naših ljudi. Po besedi sami sodeč bi utegnil kdo misliti, da je Düsseldorf kaka dolga vas, morebiti je kdaj tudi bila, a danes je mesto s pol milijona prebivalci. Če je torej Ljubljanca dolga vas, je Düsseldorf še malo večja, ker ima skoraj desetkrat več ljudstva v sebi. In vendar v takem velikem mestu ni škofa in škofije. Ta je v Kolinu. In tam je bila moja druga postaja.

Kolin (Köln) je z Monakovim (München) vred največje katoliško mesto v Nemčiji. Obe te dve mesti sta enako veliki, vsako šteje po 800.000 stanovnikov. Kolin je glavno mesto Porenja, to je pokrajine ob reki Renu, največji nemški reki, ki jo Nemci toliko opevajo in branijo proti Francozom. Kolin je že staro mesto, še iz rimskih časov. Tu je bila rimska kolonija ali naselbina, od tod tudi ime Köln ali Kolin. Tudi krščanstvo se je tukaj kmalu

začelo širiti. Tu je umrla mučeniške smrti sv. Uršula s svojimi številnimi devicami-tovarišicami ob času divjanja hunskega kralja Atila, štiri sto let po Kristusovem rojstvu. Zato ima sv. Uršula v mestu, ne daleč od stolnice, svojo cerkev. Zakladnica te cerkve je polna kosti svetih mučenk. Sv. Uršula je bila do zadnjega časa med Slovenci zelo češčena. O sv. Uršuli kakor o sv. Juriju so se menjavali posli in stanovanja. Veliko slovenskih deklet in žena je nosilo ime sv. Uršule. Danes je pa sv. Uršula prišla med »stare« svetnike, ki so za v penziji. Katera bi pa še hotela biti Urša! To ime je postalo, kakor Jurij, skoraj zaničljivo. Pa morebiti pride spet k veljavi. Saj po mestih že zopet dajejo otrokom imena starih kmetijskih svetnikov: Marka, Primož, Meta, Špela. In ker po kmetih posnemajo vse, kar je mestnega, upamo, da bodo tudi še Urše in Urške nazaj dobili. — Ndaleč od cerkve sv. Uršule je cerkev sv. Goreona, ki je bil rimski stotnik ali neka podobna vojaška šarža in je kot kristjan s svojimi tristo možmi dal življenje za sv. vero. — Kolin imenujejo »nemški Rim«. In res je Rimu v nekaterih rečeh podoben. Še zdaj stojijo v mestu ostanke nekdanjih rimskih stavb, stolpi, mestna vrata in podobno. Celó »kapitol« imajo tudi v Kolinu. V notranjem mestu so ulice ozke. Dočim je Düsseldorf bolj

Oltarna slika.

Paray - le - Monial.

Srce Jezusovo se razodene sv. Marjeti Alacoque.

Pred to sliko je položil knezoškof lavantinski dr. Andrej Karlin prvo zlato knjigo, v kateri je vpisanih 11.365 slovenskih družin, posvečenih presv. Srcu, in v imenu celega slovenskega naroda odmolil naslednjo posvetilno molitev: »Mili Jezus, Gospod naših src in Kralj naših duš! Tu Ti poklanjamo Zlato knjigo naših družin, s katero izrekamo, da, kakor smo že pogosto zatrjevali z besedo, da Troji smo in Troji hočemo biti, danes tudi pismeno spričujemo svojo ljubezen in zvestobo do Tvojega božjega Srca. Ohrani nas v svoji ljubezni! Mi pa Ti zatrjujemo svojo in svojih družin zvestobo za vselej. Ne le danes — to je šele začetek —, ampak tudi bodočnost bo našla Slovence ob Trojem svetišču ljubezni v znak, da, kar so govorili očetje, spričujejo tudi otroci, da se od roda do roda širi ljubezen in zvestoba do Tvojega milega Srca v našo časno srečo in večno blaženost! Amen.«

novi, popolnoma moderno mesto in gre prav čez sredo mesta velik krasen park in ribnik, ni v Kolinu sredi mesta nobenega prostora za kak park ali drevored. Kakor pa ima Dunaj svoj Ring (krog, prstan), ki obdaja srednje mesto, tako ga ima tudi Kolin, in tam so široke ceste, zeleni nasadi in vrtovi. Prav zadnji čas so napravili po dunajskem zgledu tudi Gürtel, to je drugi in večji pas, ki obdaja celo mesto. Trije velikanski mostovi vodijo čez reko Reno. — Kakor v Rimu je tudi v Kolinu mnogo cerkvâ. Sredi mesta blizu stolne cerkve je več velikih cerkva kar »na kupu«. Vseh župnij šteje danes Kolin 73. — Na Nemškem je sploh veliko mogočnih stolnic. Nemci imenujejo stolno cerkev »Dom«, časih tudi »Münster«. (Ali vam smem poslati sliko katere teh stolnic?) Vse pa nadkriljuje stolnica v Kolinu. To je ena največjih cerkva na svetu. Saj so jo pa tudi dolgo zidali. Leta 1228. so jo začeli, in šele leta 1880. slovesno posvetili. Veliko stoletij torej je stala nedovršena. Zdi se, da so na začetku segli previsoko, napravili preogromen načrt, da je človeška moč pod njim omagala. Prišli so pa tudi za časi velike verske gorečnosti v srednjem veku časi verskega propada, ko ljudje niso imeli veselja do takih podjetij. Časi se pač spreminjajo in ljudje se spreminjajo z njimi. Saj bi pri nas danes tudi več ne zidali toliko cerkvâ po tako visokih hribih, kakor so jih nekda. — Šele 45 let torej stoji cerkev dovršena in — kdo bi si mislil! — ta ogromna stavba se že podira... Kako vendar to?! Saj je zgrajena iz samega trdega kamna in ta kamen je tudi dobro skupaj zvezan. A nekaj je še močnejšega kakor kamen in kost. Moderna mesta so zaradi mnogih tovarn in železniškega prometa zavita v dim. Na Nemškem so sploh železnice speljane naravnost skozi sredino mesta in kolodvor stoji prav sredi mesta. Tudi v Kolinu je tako: kolodvor stoji tik stolnice. Ko stopiš s kolodvora, imaš neposredno pred seboj ogromno stolnico. Dim torej iz tovarn in vlakov, prav za prav žveplena kislina, ki je v tem dimu, ta razjeda kamenje orjaške stavbe. Tako razjeda, da se z nekaterih gotskih stolpičev, ki jih je na cerkvi na tisoče, trgajo pločice z roko kakor zrele hruške z drevesa. Čudno, kaj?!... Pa zaradi tega se cerkev še ne bo podrla. Podrla pa bi se res, ko bi je ne popravljali. Razpadlo kamenje morajo nadomestiti z novim. Vsako leto stane popravilo 200.000 mark (ena marka je dobrih 13 dinarjev). Tamle jeseni so zagnali po časnikih krik: Kolinski »dom« v nevarnosti! In klicali so na pomoč celo Nemčijo, da ga rešijo. Našli so neki kamen, ki mu menda žveplena kislina ne pride do živega. Tako

bodo menda rešili ta najsilnejši spomenik nemške umetnosti.

Cerkev je v resnici orjaška. Sila kamena, umetno izdelanega, tiči v njej. — Naj omenjam še, da novi veliki bronasti zvon, ulit že po vojni, tehta 540 centov. (Nemci tehtajo še vedno na cente in funte, ne na kile kakor mi.) To je najbrž največji zvon na svetu, ki poje. Na Ruskem imajo še enega večjega, ki pa je ubit in ne poje. — Posvečena je stolnica sv. Petru in Pavlu. Hranijo se pa v nji ostanki svetih Treh kraljev. Zato so romale v prejšnjih stoletjih množice vernikov od blizu in daleč v Kolin častit te svete ostanke. Tudi naši predniki, Slovenci, so hodili tja, kakor smo brali obširno popisano v knjigi »V Kelmorajnu« od sedanjega lavantinskega gosp. knezoškofa.

V ta Kelmorajnu sem priromal imenovega dne tudi jaz. Moj namen ni bil božja pot, pa vendar je postal božja pot. — V tujem kraju je prijetno, če ima človek kakega znanca ali kake znance. Take znance imam tudi jaz v Kolinu. Potom naših slovenskih misijonarjev-lazaristov sem se seznanil z lazaristi v Kolinu. Eden teh gospodov, P. Hildebrand, je posebno zgovoren in prijazen. Pomislite: njegova mati je druge vere, luteranka, še danes živa in še danes v svoji veri, sin pa misijonar! Bila je tudi na njegovi novi maši, a spreobrnila se ni. Kajne, kaj se vse na Nemškem dobi! — Ta gospod me je že prvič, ko sem bil v Kolinu, vodil po mestu in mi razkazal vse znamenitejše cerkve kolinske ter mi na drobno razlagal razne starine in umetnine, ker je velik poznavalec umetnosti. Je tudi nekak čuvar zakladnice v cerkvi sv. Uršule. — Ta dan pa, ko sem prišel do njega, je prišel z enim svojih tovarišev ravno iz Ahena. Slišite, pravi, to pa morate tudi vi videti! Kaj pa takega? Kako javno razkazujejo Marijino oblačilo in druge stare »svetinj«. Jaz sem o tem že prej nekaj bral na vratih nekaterih cerkvâ, a me ni nič kaj mikalo iti gledat. Ni bilo v mojem načrtu, šel bi bil rad proti domu, zato sem se nekaj časa obotavljal in branil. Gospod pa mi ponudi celo, da mi pot plača — obhajal je ravno petindvajsetletnico mašništva in prejel nekaj v dar — jaz pa sem bil res tako grd, da sem denar vzel in obljubil, da grem, kamor želi. Sicer sem se kajpak »zavoljo lepšega« malo branil, kakor kmetska nevesta jesti, nazadnje sem pa le pobasal ponujenih deset mark, ker se tukaj ne kopljem v denarju. Drugi dan sem se odpeljal v Ahen. In ni mi bilo žal. Kajti videl sem reči, ki se drugod zlepa kje ne vidijo.

(Dalje.)

Rim.

Cerkev sv. Ignacija (grob sv. Alojzija).
Sv. Alojzij v nebeški slavi.

LISTEK.

Od satana k Bogu.

Adolf Retté — A. Kopitar. (Dalje.)

Oba sta me tako zelo razjezila, da sem moral s silnim glasom zavpiti, da so Jaurèsove čenče o Goetheju in Hugotu višek budalosti, nakar je Lacour plašno zamahnil in se nemirno oziral, da bi videl, če so me čuli. Charbonnel je pa z zaničljivim usmiljenjem skomignil z rameni.

Mlad socialist, ki je blizu nas plesal na čast Jaurèsu, se je nenadoma ustavil, me premeril in izjavil: »Oh, saj vemo, da so vsi pesniki pravzaprav aristokrati. Ako vam ni kaj prav, državljan, kar izginite!«

To sem takoj storil, ker me je vrhu tega malo mikalo, še nadalje poslušati Guerauld-Richarda, ki se je pripravljal na novo sramotenje. Stopil sem na vlak in se vrnil na kmete. Prehodil sem štiri kilometre, motreč svoja čuvstva.

Gabilo se mi je. Ne samo, da nisem več maral za tevtonske socialistične marnje, ampak zastudila se mi je tudi mržnja do umetnosti in bahava nadutost nizkotnega politika Jaurèsu in vsa zavist, predrzna ničemurnost, umazano slavohlepje in podla maščevalnost v duši njegovih pristašev.

Ne, sem si rekel, med take ljudi ne grem več. Ljudstvu bom služil, a ga ne bom poljubljaj niti ga varal. Zanj bom delal v svojem koticu.

In nato sem prav tiho dostavil: Sicer je pa grdo, izbrati tak dan, ko kristjani žalujejo, in jim zasmehovati vero. Umazanec sem, ker sem bil pri tistem podlem plesu okoli mrtveca... Prav dobro vem, da zgodba o Kristusovem trpljenju nima plastične lepote, a se ni treba baviti z njo. In posihmal hočem tako ravnati.

Zal, voljo sem imel dobro, toda satan izlepa ne razklene krempljev. In neke krati sem se še moral dvigniti zoper Boga, preden je prišla vame njegova neskončna milost.

Kljub tem prevaram se mi prevratna klika, ki mi je dušo zastrupljala, ni dala izločiti. Ker se nisem mogel odločiti, da bi se omejil na čisto umetnost in sem še vedno ljubil ljudstvo prav zaradi tega, ker sem videl, kako ga kričači izkoriščajo, sem si rekel: morda mu bom mogel še služiti med radikali, ki pravijo, da mu izkazujejo žarno ljubezen.

Po nagnjenju sem ostal socialist, toda gosli, na katerih sem drgnil inačice o človekoljubju, so mi pele bolj zamolklo. Seznanil sem

se torej z več blokaši, ki so se precej iskreno izjavljali za proletariat, kakor se mi je zdelo.

Tedaj sem spoznal Clemenceaua (izgov. Klemansoja), ki ni bil več poslanec in ne še senator. Bil je brez ugleda. V raznih francoskih, nemških in zlasti angleških listih je neumorno objavljaj krasne članke o književnosti in politiki. Ta mož ima nenavadno zapeljivo moč, kar je toliko težje razumljivo, ker je hud, zbadljiv, često žaljiv in kruto ravna s tistimi, ki ga občudujejo in ljubijo. Najbrž mu kot izobraženemu duhu ta moč prihaja od silne bistrosti, od resničnega zmisla in umevanja za umetniške stvari in od primerjanja, ki ga človek nujno izvrši med kakovostmi njegove misli in budalostjo radikalne svojte. Tudi so mu kakor vsem oblastnim značajem ljudje pokorni na migljaj.

Ima tudi divjo mržnjo do ljudi, nekaj temnega in ognjevitega, zaradi česar izraža v jako redkih trenutkih, ko se jim nekoliko vda, načela, kakršna so Tiberijeva. Razen tega se ga lotijo dvomi in otožnost in tedaj prikrito pokaže, kako globoko se mu gnusijo soverniki in bržčas tudi — sam...

Ko sem se z njim seznanil, so ga politične neprilike, denarne stiske in intimne skrbi le nekoliko omeščale. Dasi si je polagoma zopet pridobil nekaj vpliva, je bil še nemiren, zbeigan in z radikalizmom tako prenasičen, da je trikrat odklonil senatorski sedež, ki so mu ga ponujali in so ga morali silno prositi, da ga je sprejel. Sicer je pa glede tega vplivala nanj neka ženska.

Nato so ga vznemirjale krute skrbi. Ah, videl sem ga, kako se je vdajal nastopom, precej poniževalnim za njegov brezmejni ponos, ki je glavna poteza v njegovem značaju. Tedaj še ni bil strupen nasilnež, kakor smo ga videli pozneje, ko je napadal Cerkev, k čemur so mu ploskale lože. Da se razvedri v svojih mukah, se je popolnoma posvetil delu »Koprena sreče«, ki nam na precej nepričakovan način odkriva, da je Clemenceau tako rekoč budist...

Tukaj ne nameravam pripovedovati, v kakšno zadrego je Clemenceau tedaj zabredel. Vse, kar moram reči, je tole: name je silno vplival, izkazal sem mu popolno vdanost, kar lahko potrdim brez strahu pred popravkom, in njegov vpliv se je kazal v tem, da sem še huje besnel zoper vero. Brž-

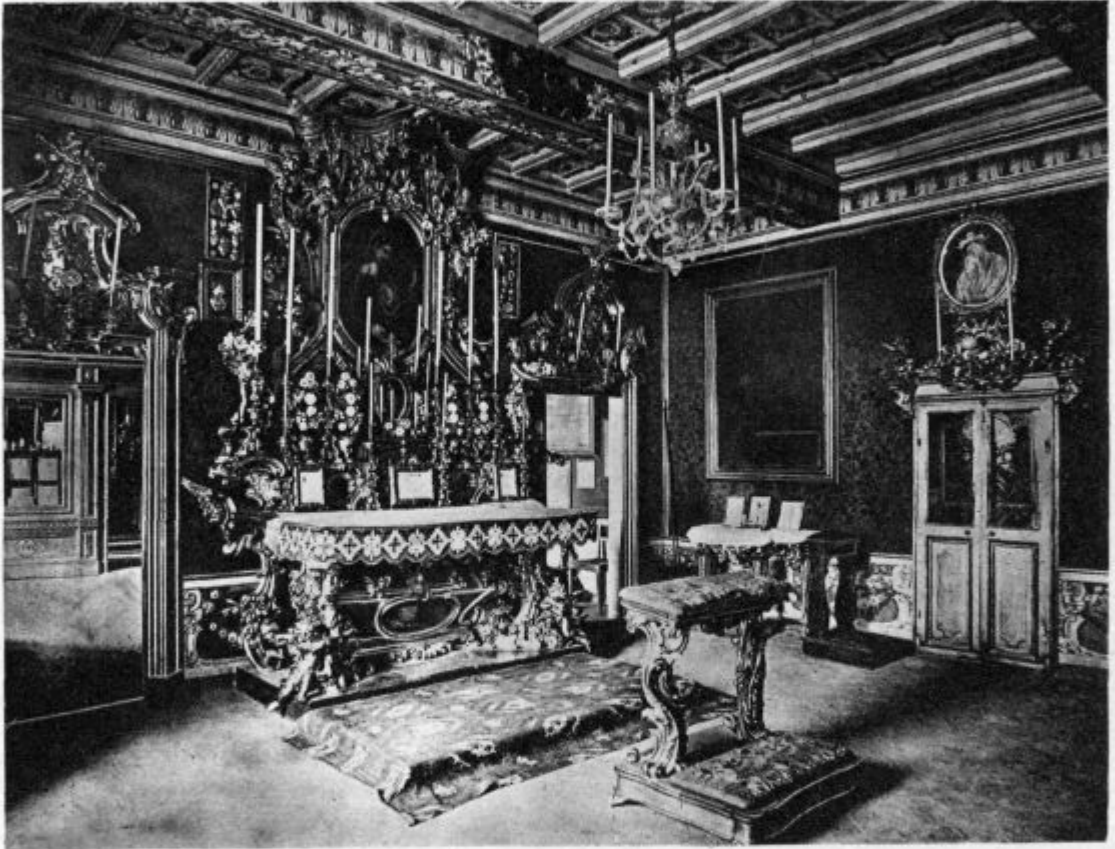
kone sem tedaj zagrešil največ bogokletstev v svojem življenju.

Dasi sem še vedno Boga žalil pod umazano radikalno trobojnico, kakor sem to delal i pod črno anarhistično zastavo i pod rdečim praporom politikujočega socializma, se le nisem mogel prilagoditi radikalskemu početju. Kaj hitro so mi postali še ogabnejši ko socialisti.

Radikalec je razkolnik, ki razdira družbo, dasi zatrjuje, da obdeluje gradivo, ki ji more dati pametne podstavke. V imenu načel iz leta 1789. je več nego kdorkoli pripomogel,

v pokorščini do države. Tisti dan, ko postane orožnik drugih misli — kar je neizogibno — se polom prične.

Medtem pa živimo v neki Franciji, ki je podobna smetišču, kjer visoka banka išče zlatih mrvic. In za nameček nas s pomočjo tistega usodno - neumnega stroja, splošne volilne pravice, vlada svojta glupih in neodgovornih nasilnikov, senatorjev in poslancev. Ti parlamentarci znajo samo prebavljati. Glodati proračun in metati drobtine svojim volilcem in moledovati pri finančnikih za milodare, ki jih dajejo z zaničljivo darežljivostjo — to jim

Stanovanjska soba sv. Alojzija, sedaj spremenjena v kapelico.

da se je v vsakem pravilu razvil tisti prevratni individualizem, na čigar posledicah danes bolehamo. Vse obrambne naprave so ali razbite ali pa pred polomom. Dospeli so do tega nenavadnega uspeha, da so posamezniku, hateč ga oprostiti starih okovov, vzeli vso moč napram državi, ki ga tlači, krne in omejuje, kakor se ji zljubi. Prevrat je spočel zlo, ki ga je Napoleon uzakonil in naše meščanstvo v sto letih še povečalo. Ker so Boga povsod pregnali, ostane le še orožnik, ki ohranja trpeče ljudstvo, ki je samo željno uživanja in je prepojeno s prevratnim duhom,

je najljubši vsakdanji posel. In slušati odposlance lože in nekatere pretkance — uslužbenca inozemstva, tukaj je izraz točen —, ki nastopajo po ministrstvih kot državniki ter dajo izglasovati napredno pobarvane, abotne ali škodljive zakone — to je njih delovanje. Res je opozicija, toda z nekaterimi izjemami so to le plašljivi polovičarji.

Kmalu sem torej odkril, da so naši gospodje radikalski strašni hinavci. Kajti kot zlatoljubi in požeruhi, ki jim ni mar naslednjega dne in se vsakega nesebičnega vzora bolj branijo, ko azbestna plošča gorenja, se

Iv. Rojec, dekan v Tolminu.

hlinijo, da čutijo očetovsko skrb za proletarce, katere skrivaj sovražijo in izžemajo, dasi jih božajo. In kar je pri teh obsedencih poleg njih mržnje do Cerkve najstrašnejše, je tista priliznjena hinavščina, ki dopušča, da delavci umirajo od lakote, dasi jih z lažnivimi obljubami uspavajo.

Ker sem vaje razmišljati o svojih vtiških, sem si napravil sodbe, kakor sem jih pravkar navedel, in ti malopridneži so se mi pristudili. Toda iz slabosti, iz strahu pred ljudmi sem še vedno služil brez posebne vneme — to je res — tej vladavini, dasi nisem več veroval v njeno zakonitost. Še več: preganjanje redovnikov, izgoni in vsakovrstne muke, katerih žrtev je bila Cerkev, so ogor-

čile zlasti mene. Jasno sem spoznal, da s tem le odvrtaajo pozornost volilcev, da ne bi zapazili, kako jih skubijo. Vedel sem, da razen obsedenih prostozidarjev, besnečih zoper našega Gospoda, drugi le zato »pobijajo klerikalizem«, da pokrivajo njihovo ropanje. Ni mi bilo neznano, da taki, ki v javnosti »žro farje«, doma kaj radi vidijo, da jim žena in otroci služijo Bogu. Svest sem si bil, kako take »tapice« nizkotno računajo, domišljajoč si, da bodo molitve njihove družine zadostno izravnale njihove pregrehe. Bral sem in v srcu odobral krasne članke, v katerih g. Drumont (izg. Drümon) razkrinkuje nesramnost teh trebušnikov, ki se redijo z zvijačo in umazanostjo.

In vendar sem krščanstvo tako zelo mrzil, da sem previdno molčal o teh zdravih mislih. Nasprotno: čim jasnejše so mi bile te stvari, tem zagrizenejši sem se pogrezal v kalužo bogokletstva.

Sicer pa vem, da je še marsikdo v takem dušnem stanju, v kakršnega sem se jaz tedaj zagrizel. Tako resničen je Ovidov izrek v »Preobrazbah«: »Video meliora proboque, deteriora sequor!« Prevedem ga tako-le: »Vem, da je prevrat zločin in zmota in vidim zdravilo, pa vendar kakor sprijen mezež trdim v zlo!«

Ah, kako neizmerna propalica je človek, kadar ne pozna Boga in sledi satanu!...

Vendar je prišel trenutek, ko je razočaranje zmagalo. Vrnil sem se v samoto. Moj ljubi fontainebleauški (izg. fontenbloški) gozd me je nekoliko pomiril. Toda, ker sem še vedno podpiral svoje materialistično naziranje, čim bolj mu je grozila propast, nisem dospel do tistega velikega miru, kakor sem ga želel.

Koliko brezno protislovij! Kako bolesta vrtočlavica sredi toliko grehov! Po temnem podzemeljskem labirintu sem blodil brez busole. Prav nič nisem znal, kam grem.

Toda Ti si znala, o dobra Devica. Bližala se je zarja, ko vzideš v mojih teminah, o tiha Danica! Prožila se je ura, ko vzameš v Svojo čisto roko mojo umazano in me povedeš pred prestol božji.

Slava Tebi, o premila, o presveta, o presladka mati našega Gospoda!

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

Od dne do dne postaja jasnejše, kako važno je Apostolstvo sv. Cirila in Metoda, ki ima namen pospeševati versko življenje katoličanov in z molitvijo ter miloščino delati za edinost med vzhodno in zapadno cerkvijo. Razmere na krščanskem Vzhodu hitro dozorevajo; zaradi žalostnega položaja, v katerem se danes nahaja pravoslavna cerkev, si obnovitve cerkvene edinosti na Vzhodu nič manj goreče ne žele kot na Zapadu.

Da bi se še več molilo in še več delalo za cerkveno edinost, je sv. oče Pij XI. 11. marca t. l. članom Apostolstva naklonil mnogo novih odpustkov in pravic. Vsi, ki se vpišejo v to apostolsko bratovščino, dobijo po novem odloku svetega očeta odslej te-le odpustke:

1. Popolni odpustek na dan, ko se vpišejo v Apostolstvo; na praznik sv. Cirila in Metoda ali v osmini tega praznika; na praznik Brezmadežnega Spočetja D. M.; na praznik Razglašanja Gospodovega; na praznik sv. nadangela Mihaela; na praznik sv. Jožefa, na vsak praznik svetih apostolov; v vsakem mesecu en dan, ki si ga sami izberejo; ob smrtni uri.

2. Nepopolni odpustek 100 dni za bratovsko molitev Apostolstva in za vsako dobro delo v namen Apostolstva.

3. Duhovnikom so se še posebej dovolile vse tiste pravice, ki jih imajo člani misijonske zveze duhovnikov.

Navedene milosti in pravice bodo nedvomno razveselile vse člane Apostolstva. Novi odlok svetega očeta jasno dokazuje, kako v Rimu cenijo apostolsko delo za cerkveno edinost in kako izredno so naklonjeni tistim, ki na katerikoli način delujejo za namene Apostolstva.

Dolžnost udov so v primeri z obilnimi milostmi, ki jih prejmejo, prav malenkostne. Po novih pravilih, ki so bila v Rimu lani potrjena, molijo udje vsak dan 1 Očenaš in 1 Češčenamarijo s pristavkom: »Sveta Devica Marija, prosí za nas; sv. Ciril in Metod, prosita za nas!« ter plačajo mesečno 0-50 Din ali letno 6 Din članarine. Kdor ne zmore tega zneska, postane član, če plača tudi manj; prav siromašni smejo ostati v bratovščini celo tedaj, če ne morejo plačati nikakega zneska. V tem slučaju zadostuje, da opravljajo samo predpisane molitve. Sicer pa je takih prav malo.

Zadnja leta opažamo, da se Apostolstvo pri nas zopet močnejše širi. Hvala Bogu! Prave dni bodo dobili člani v roke letno poročilo (Kraljestvo božje III. zv.); tam notri so navedene vse župnije, kjer je Apostolstvo že vpeljano. Seveda še vedno nismo na tisti višini, kakor smo bili pred vojsko. Še so župnije, kjer

ni Apostolstva; dosti je tudi takih, kjer je že bilo nekdanj vpeljano, a je danes pozabljeno ali pa hira. Ali bi se ne dalo vpeljati, oziroma če je že bilo vpeljano, poživiti? O, kajpak bi se dalo, zlasti tam, kjer so Marijine družbe. Treba je samo nekaj vnetih pospeševalcev. Lep zgled, kaj zmore gorečnost Marijinih otrok, so članice misijonskega odseka dekliške Marijine razširjanju in poglobitvi Apostolstva sv. Cirila

Fr. Pengov:

Župna cerkev v št. Vidu nad Ljubljano.

Oltar Jezusovega Srca.

in Metoda. Priporočamo, da Marijine družbe počastijo spomin slovanskih apostolov, največjih zagovornikov vesoljnega cerkvenega edinstva s primernimi prireditvami (akademijami). Lepe deklamacije in kratki dramski prizori družbe v Škofji Loki; te same so letos zbrale za Apostolstvo 3404 Din.

Primerna prilika, da se Apostolstvo vpelje ali poživi, je praznik sv. Cirila in Metoda (5. jul.) ali nedelja po prazniku. Po naročilu jugoslovanskih škofov naj se ta praznik najslovesneje obhaja in naj bo namenjen so v knjižici »Proslava sv. Cirila in Metoda«,

ki se dobi pri Apostolstvu sv. Cirila in Metoda v Ljubljani (Rožna ul. 11). Tam se dobi tudi »Skrivnostna zaroka«, igra v 4 dejanjih (samo ženske vloge).

Škofijsko vodstvo Apostolstva v Ljubljani.

Janjevo na Kosovem polju.

Pismo iz Kotora.

Procesija z Najsvetejšim na veliki petek. Po Dalmaciji, na primer v Kotoru, se vrši še dandanašnji procesija z Najsvetejšim na veliki petek zvečer. Nekaj posebnega je takšna procesija: spredaj nosijo celo vrsto — nezakritih — razpel; posebna skupina nosi znake ali simbole Kristusovega trpljenja; vse ženske so črno oblečene ali pa imajo vsaj čez glavo črno pajčolanasto pečo; tudi duhovniki so oblečeni v črne plašče; pevci pojejo žalostne svete pesmi, prav slovesno in ubrano, godba svira žalostne, pogrebne koračnice, a po mirnih ulicah se razliva odsvit nebrojnih sveč procesije. Tudi šole in vojaštvo se udeležijo te procesije. Iz cerkve se razvije procesija še le ob pol 9 zvečer. Koder gre procesija, so vsa okna razsvetljena, celo na hišah

pravoslavnih. — Tukaj se ljudje, posebno katoličani, nekako bolj vneto držijo cerkve. — Vtisek, ki ga napravi ta ponočna procesija, ostane človeku vedno v spominu.

Blažena Ozana — Črnogorka. V Kotoru se nahaja v cerkvi Sv. Gospe, — Ecclesia Collegiata B. M. O. Assumptae —, oltar blažene Ozane z njenimi zemeljskimi ostanki. Blažena Ozana je bila Črnogorka; zvala se je Kata (Katarina) Košić in se je rodila leta 1503. v Komanih v Črni gori. Prišla je mlada v Kotor, kjer je služila pri plemiški rodbini Buća. Ta kotorska rodbina je znana iz zgodovine; tako n. pr. je bil Nikolaj Buća — rekli bi — minister financ carja Dušana Silnega in njegov svetovalec; Mihael Buća pa je bil njegov poslanik v Benetkah. — Ozana je po-

stala l. 1515. nuna in je umrla dne 27. aprila leta 1567. Vsled pobožnega, svetega življenja jo je rimska sv. Stolica proglasila za blaženo. Njen spomin se slavi dne 25. januarja, pri čemer se udeležuje mnogo naroda, posebno iz Črne gore.

Križ Marka Avianskega (d' Aviano). V cerkvi sv. Trifona v Kotoru se nahaja križ, s katerim je kapucin Marko Avianski blagoslovil vojsko Sobijeskega pred bitko s Turki, ko so oblegali Dunaj. Dr. M. Malnerič.

Z našega Juga.

Janjevo. Maloštevilni so čitatelji »Bogoljuba«, ki bi jim bilo znano mestece Janjevo — sredi Kosova v Južni Srbiji. Zanimalo bo gotovo, če povem, da ima mestece 2500 prebivalcev, čistih katoličanov. Njih predniki so se naselili na tem kraju že za časa kralja Uroša ter so zvesto čuvali vero svojih očetov tudi za časa turške vladavine.

Janjevci so že odnekaj kujundžije, t. j. pečajo se z zlatarsko obrtjo in izdelujejo prstane, zapestnice, svetiljke (viseče), križe, svetinje itd. Ker pa tovarniški izdelki izpodrivajo čedalje bolj to domačo industrijo, so se prebivalci jeli bolj pečati s poljedelstvom in z vinogradništvom.

Janjevo ima lepo in veliko cerkev. (Glej sliko!) Zidana je v bizantinskem slogu ter ima pet oltarjev. Posvečena je sv. Nikolaju. Na gornji desni strani cerkve je dozidana lepo izdelana lurška jama.

Marijina kongregacija je bila ustanovljena že l. 1895. Zdaj ima okrog 100 članov, ki v vsakem oziru blagodejno vplivajo na javne življenje. L. 1921. je osnovala kongregacija »Čitalnico Marijinih otrok«, ki je vsakemu dostopna in razpolaga že z lepim številom dobrih knjig. Znatne knjižne prispevke je poklonilo »Društvo sv. Jeronima« v Zagrebu, prav tako tudi vrhbosanski stolni kapitelj ter gđč. Ana Hristić iz Londona. Papežev zastopnik, nuncij v Beogradu pa je daroval 1000 Din. L. 1921. je bilo tudi ustanovljeno »Mladinsko društvo« za mladino, ki se poslovi od osnovne šole. Društvo ima namen zlasti gojiti in negovati javno moralo in krščansko zavest. Omladinsko društvo prireja javne predstave ter oskrbuje tudi cerkveno petje. Dohodki predstav se bodo obrnili za zidavo narodnega Katoliškega doma. Lazar Glasnović.

Proslava sv. Alojzija.

200 letni jubilej kanonizacije zaščitnika naše mladine naj bi po navodilu ljubljanskega knezoškofa proslavili zlasti mladeniči, da bi se tembolj vneli za globoko vernost, za angelško čednost čistosti, za iskreno medsebojno prijateljstvo, sploh za plemenit krščanski značaj. V ta namen se priporoča to-le:

1. Kar móči v velikem številu naj mladina (osobito mladeniči) opravlja šestnedeljsko pobožnost na čast sv. Alojziju. (Navodilo in premišljevanje se dobi v molitvenikih »Večno življenje« str. 320—328; »Šolski

molitvenik« str. 153.) Šestnedeljska pobožnost se lahko opravi tekom leta, kadar je; samo nobena šestih nedelj se ne sme izpustiti.

2. Oskrbeti bi se mogle tridnevnic na čast sv. Alojziju s cerkvenimi govori in sicer med 21. junijem 1926 in 21. junijem 1927, najlepše pa okrog praznika sv. Alojzija.

3. Slovesen naj bi bil letošnji 31. december. Odredi naj se skupno sv. obhajilo, izven cerkve pa (popoldne) akademija v proslavo angelskemu mladeniču.

Naši vzori.

Ob 60 letnici Msgr. Ivan-a Rojc-a.

I. S.

Tiho, v krogu svojih duhovnih sobratov in ožjih prijateljev, je obhajal dne 26. marca t. l. 60 letnico rojstva eden najzaslužnejših in najmarkantnejših mož v Julijski Benečiji; Msgr. Iv. Rojec, častni kanonik, dekan in župnik v Tolminu. Z njegovim imenom je prepletena doba katoliškega preroda goriških rojakov na verskem kakor

tudi na kulturno-gospodarskem polju. V tem kratkem opisu ni možno naštetih vseh njegovih zaslug; naj bo to le mala sličica dela, ki ga je izvrševal v prvi vrsti za Marijino kraljestvo na zemlji.

Luč sveta je zagledal v Trstu pri sv. Justu dne 26. marca 1866. Že ob rojstvu ga je blaga mamica izročila Bogu z željo,

da bi postal duhovnik. In resnično! Že kot otrok, še bolj pa kot dijak je kazal veselje za duhovski stan. Pomagati v cerkvi — to mu je bilo že tedaj veselje. Gimnazijo in bogoslovje je dovršil v Gorici in dne 8. novembra 1890 je prejel sv. mašniško posvečenje. Prvo službo je nastopil kot kaplan v Solkanu, kjer je ostal eno leto.

Nato je nastopil samostojno kuracijsko mesto v Biljah; tu se je pričel javno udeleževati. Spoznal je, da more v duhovni nastopiti novo življenje le potom marijanskega duha ter potom udeleževanja v smislu sklepov katoliških shodov. Začel je zbirati najprej idealno mladino; ustanovil je vzorno kongregacijo ter katoliško izobraževalno društvo.

Leta 1907. je nastopil mesto župnika v Mirnu. Enako in še bolj krepko je tu zastavil svojo roko.

Ustanovil je dekliško Marijino družbo, Izobraževalno društvo, Orla. Njegova ideja ter sad njegovega prizadevanja je nasebina misijonarjev na božji poti na Gradu pri Mirnu. Koliko duhovnih dobrot je bilo tu deležno naše ljudstvo, ki jih je rodila ta velika misel! Nobena knjiga ne bo popisala vseh dobrot, ki so jih delili in jih še dele misijonarji lazaristi na božji poti na Gradu.

Leta 1915. je zapustil Miren in nastopil kot župnik-dekan zgodovinske fare Tolmin. Toda komaj je prevzel težko breme obsežne tolminske duhovnije, že je moral okušati vse gorje dolgotrajne vojne. Sam begunec je kot škofijski komisar obiskoval, tolažil, podpiral in prosil za najbednejše trpine — begunce. Čim se je smel vrniti v svojo duhovnijo, je že pričel z novo

vnemo vršiti svoje dušno pastirsko delo. Prvo delo je bilo zopet posvečeno Mariji. Že 5. maja 1918 je ustanovil močno dekliško Marijino družbo, ki jo je vodil ves čas sam ali pa po svojih duhovnih pomočnikih. Kot vnet Marijin častilec je zasebno in tudi javno pri skupnih konferencah vzpodbujal svoje duhovne sobrate, da širijo Marijino kraljestvo potom Marijinih družb. Posrečilo se mu je zanesti Marijinega duha v svojo dekanijo! Priča o tem je že lepo število Marijinih družb v dekaniji, snujejo se pa še nove in le želeli je, da bi je ne bilo duhovnije, ki bi bila brez Marijine družbe.

Sam vnet sin III. reda sv. Frančiška je zbral raztresene sobrate in sestre ter ustanovil tolminsko skupščino III. reda. Par dni pred svojo šestdesetletnico je pa zbral nad 250 krščanskih mater in gospodinj ter ustanovil Družbo krščanskih žena v Tolminu. Kako mu je pri srcu duhovni prerod, je pokazal s tem, da je priredil v kratkem času dva sv. misijona, ki bosta tvorila mejnik vsemu verskemu življenju tolminske fare. Enako veličastna priča bo pa tudi sijajen evharistični shod, ki je bil naravnost mogočna verska manifestacija dveh dekanij evharističnemu Kralju.

Ob pogledu na vse to ogromno delo za verski prerod in tudi pri spominu na njegovo velezaslužno kulturno-gospodarsko delo se združujemo v krog častilcev z vročo željo, naj Vsemogočni na priprošnjo nebeske matere Marije še dalje podpira njegovo delo in ga ohranja še dolgo vrsto let v čilem zdravju!

Pokojni M. Imeldi v spomin.

M. P.

Ob vigiliji cvetočega maja, ko je mlada vigrad odela vso naravo v novo življenje, je legla k večnemu počitku č. m. I m e l d a D e t e t a J e z u s a. Doma iz verne Konciluršev družine, ki je darovala dve hčerki uršulinskemu redu, je pokojnica prav vneto delovala kot meščanska učiteljica med našo mladino. Že v njeno redovno ime so bile začrtane značilne poteze lepe duše. Bl. Imelda, zaščitnica prvoobhajancev, ji je bila vzor v požrtvovalni ljubezni do malih. V Detetu Jezusu pa je črpala moči in milosti za krepkostno, tiho življenje v Bogu. Kakor je bila v šoli kos poklicnim dolžnostim, tako je v boleznih še jasneje pokazala, da je resnično velik le, kdor se pre-

maguje in žrtvuje. Nič trpkosti in gorja ni bilo v njenem umiranju. Zdi se, kakor da je umela Solčno pesem velikega serafinskega svetnika; saj je govorila o smrti kakor o dobri prijateljici. »Šli bomo, šli — — domov.« Ko ji je sestra ponujala krepčil, jih je kazaje na križ zavrnila: »Pustiva to, moje misli so drugje.« Vse njeno stremljenje se je osredotočilo v veliki zapni ljubezni do Marije. V zadnjih življenjskih trenutkih si je želela Marijine pesmi, da bi Marija, posredovalka vseh milosti, združila njeno lepote žejno dušo z Bogom. Nepozabna učiteljica in dobra sestra, počivaj v miru!

Po svetu

† **Sestra Pija X.** 29. marca je umrla v Rimu sestra † papeža Pija X. Ana Sarto, stara 76 let. Znana je bila po svoji pobožnosti in radodarnosti. Nekaj letnih dohodkov je prejela od italijanske države.

Misijon v Berlinu. 14 dnevni misijon v milijonskem napol poganskem mestu Berlin se je sijajno obnesel. Pred vojsko bi bilo kaj takega nemogoče. V posameznih cerkvah so že poskusili z misijoni tudi poprej, a v vseh naenkrat — tega doslej še ni bilo. Vseh katoliških cerkva je pa v Berlinu 44, poleg teh pa še nekaj večjih kapel. Štiri tedne je trajala priprava. Okrog 300 pomočnic in pomočnikov je bilo na razpolago, da so raznašali vabila po družinah in do posameznikov, hkrati so pa razpečavali vsak teden misijonski list. Tri dni so porabili duhovniki za mladino. Šolska oblast je dala vedno prvi dve učni uri prosto. Cvetni teden je bil določen za ženstvo, veliki teden pa za moštvo. Vsak dan so bile po tri ali štiri pridige. Cerkve so bile napolnjene do zadnjega kotiča. Misijonarji so razlagali najprej temeljne resnice, lepoto vere, nato pa zlasti stanovske dolžnosti. Posebno veličastno je bilo, ko so množice pred Najsvetejšim obujale kesanje, prosile odpuščanja, obnovile krstno obljubo ter se posvetile nebeški Materi.

Proslava, ki je vredna najsv. Zakramenta v Chikaĝu, bo — po pripravah sodeč — prekosila vsa pričakovanja in vse dosedanje slične kongrese. Če bi bila cerkev sv. Petra v Chikaĝu, bi takih svetišč bilo treba 30, da bi mogle sprejeti vse udeležence. Če pomislimo, da bo en dan prejelo okrog enega milijona vernikov sv. obhajilo, si moremo le izdaleka predstavljati napore pripravljavnega odbora, ki bo vse potrebno oskrbel, da bo šlo vse gladko izpod rok. Duša vseh odborov je kardinal **Mundelein**, ki je vsemu pripravljavnemu delu postavil geslo: Ad maiorem Dei gloriam! — Na večjo slavo božjo! Zelo je pozdraviti tudi sklep, ki so ga napravili možje v odboru za prireditve evharističnega kongresa: da bodo vse cerkvene stvari, ki jih je treba šele oskrbeti, po končanem slavu prepustili za misijonske namene. Plemenit namen!

Svetniška proglašenja v tem letu: 16. maja častiv. služabnik božji Andrej Hubert Fournet; 23. maja služabnica božja Jerneja Capitanio; 30. maja služ. b. Lucija Filippini; 9. junija jezuitski mučenci; 13. junija služ. b. Ivana Antida Thouret; 10. oktobra mučenci v Damasku (frančiškan o. Engelbert Kolland); 17. okt. razni mučenci ob franc. prekuciji; 24. okt. služ. b. Natalija Pinot; 31. okt. služ. b. Abba Ghebre iz Abe-sinije.

Junaška pomoč. Decembra (lani) se je porušila v Newyorku velika hiša in zasula mnogo oseb. Med reševalci je bilo pet duhovnikov, ki so tvegali življenje med razvalinami ter rešili življenje peterim zasutim delavcem; drugim pa, ki jih niso mogli oteti, so podelili tolažila sv. vere.

Moč združenih vrst. Kakor v boljševiški Rusiji — skoraj tako se godi Cerkvi v državi Mehiki. Daleko več kot 90 % lahko rečemo 99 % je ondi katoličanov, pa dobrih katoličanov, in vendar si je znalo framasonstvo volitve tako izpeljati, da zdaj mala peščica brezvercev preganja duhovnike, zatira versko življenje in hoče uničiti katoliško vero. Kako je to mogoče?... Kratek odgovor: Katoličani niso bili organizirani. Zdaj ugovarjajo proti nasilju, a vlada jim niti ne pusti, da bi svobodno zborovali. Zdaj vlada sila.

Japonski zdravnik — duhovnik. Japonski zdravnik dr. Totsuka je bil lani posvečen za duhovnika. Ko se je vrnil v domovino, je prevzel s papeževim dovoljenjem vodstvo bolnišnice, ki jo je sezidal njegov oče. Za pomoč so mu tri katoliške strežnice-redovnice in še en zdravnik. Tako ima Tokio sedaj katoliško bolnišnico.

4000 stražnikov newyorških je korakalo na cvetno nedeljo v urejenih vrstah k svetemu obhajilu v stolno cerkev sv. Patrika. Spremljal jih je mestni poglavar Alfred E. Smith in bivši senator David Walsh. S seboj so imeli zastavo »Družbe najsv. Imena«.

Pet bratov — vsi redovniki. V mestu Fulda je pel novo mašo frančiškan P. Zeno Fleck. Pri slovesnosti so mu stregli štirje bratje njegovi, ki so vsi frančiškanski duhovniki. Dve sestri novomašnikov sta redovnici. Papež je vsem poslal apostolski blagoslov.

Kako je bilo lani v mestu Limpías? Švicarski urednik prelat Messmer se je obrnil naravnost v Limpías s prošnjo, naj mu naznani, kaj je z dogodki, ki o njih ves svet piše in govori! Dobil je odgovor, ki se v njem zadržuje, da so se nenavadni prizori: premikanje oči in ustnic, krvavenje na podobi Križanega — ponavljali vse leto 1925. Izredna, čudežna ozdravljenja so pa redka izjema. Tako n. pr. je lani ozdravela neka gospa iz Buenos Aires (Juž. Amerika), ki je imela raka na oprsju. Romala je v silnem strahu v Limpías. Bila je hipno zdrava in ni bilo treba operacije, ki bi bila drugače neizogibna. Škofijska komisija, ki vse preiskuje, še ni izrekla svoje sodbe. Pričakuje se pa, da se to zgodi še letos.

Zvonik se je zrušil in podrl v francoskem mestu Tuluz-u dne 11. aprila. Med mnogimi krasnimi spomeniki iz renesanske dobe je ondi tudi cerkev Matere božje, znana z imenom »Dalbade«. Zvonik te cerkve, ki je bil visok 83 m, se je podrl zjutraj ob pol štirih omenjenega dne ter podsl dve sosedni hiši, tri pa poškodoval. Dve osebi sta bili mrtvi, mnogo pa ranjenih. Sreča v nesreči je bila, da se je katastrofa pripetila ponoči, drugače bi bilo žrtev sila veliko. V zvoniku je bilo 23 zvonov in posebna priprava, da se je moglo izvabiti jako melodično zvonjenje.

1600 letni jubilej. Vsako leto praznujemo 3. maja spomin na najdenje križa Jezusovega. Letos je že 1600 let, odkar je sveta Helena, mati Konštantina velikega med razvalinami na gori Kalvarijski našla pravi križ Kristusov.

Po domovini

Škofijska kronika. (Ljubljanska škofija.) Premeščeni so gg. kaplani: Ivan Poljanec iz Selca za župn. upravitelja v Lučine; Jan. Mervželj iz Št. Ruperta v Selca; Franc Golob iz Škocijana pri Mokronogu v Ribnici. — Imenovan je za župn. upravitelja v Fari Martin Dimnik, kaplan ondi. — Župniji se je odpovedal radi bolehnosti A. Jemec, župnik pri Sv. Jakobu o. S. — Za župnika v Smedniku je imenovan Jož. Cegnar, doslej župnik v Stranjah pri Kamniku.

Duhovniške spremembe v lavantinski škofiji. Nastavljeni so gg.: Karel Lampret, župnik na Pernicah, za provizorja pri Sv. Ožbaldu ob Dravi; Blaž Brdnik, kaplan pri Sv. Tomažu pri Ormožu, za provizorja v Pernicah; Ivan Jerič, kaplan v Ljutomeru, za kaplana v Murski Soboti; Leopold Arko, kaplan v Selnici ob Dravi, za II. kaplana v Žalcu; Presnik Jožef, kaplan v Št. Janžu na Dravskem polju, za II. kaplana v Ljutomeru; Jo-

žef Hanko, kaplan v Murski Soboti, za kaplana v Turnišču; Andrej Stakne, novomašnik v Braslovčah, za kaplana v Selnici ob Dravi; J. M. Bribožič pri sv. Tomažu pri Ormožu; novomašnik Stanisl. Cajnkar za kaplana v Vuzenici; J. Hanko, kaplan v Murski Soboti, za kaplana v Beltincih; J. Leber je nastavljen za kaplana v Remšniku. — Kaplan J. Kotnik je šel v pokoj; L. Amon, kaplan pri Sv. Lovrencu, je nastavljen za provizorja v Stopercih; J. Rabuza, kaplan pri Sv. Ani, je dobil župnijo Slivnico pri Celju.

Ant. M. Slomšek. Prošnje za Slomškovo beatifikacijo so poslali lavantinskemu ordinariatu, kolikor je nam znano, iz ljubljanske škofije: Osrednje vodstvo Marijinih družb, Apostolstvo sv. Cirila in Metoda, Marijina kongregacija duhovnikov in bogoslovcev v semenišču. — Priporočajte se vneto v svojih težavah v sluhu svetosti umrlemu škofu Slomšku; ako boste uslišani, javite »Bogoljubu«. Treba je pa tudi moliti, da bo dobri Bog — če je njegova volja — s čudeži potrdil svetost njegovega življenja.

Lurško romanje Slovencev je jako zanimivo in živahno opisal ribniški dekan A. Skubic. Ker je rokopis za to številko došel že malo pozno, ga bomo uvrstili v julijsko in naslednje številke.

Odlikovan je od sv. očeta Pija XI. z naslovom monsignore mariborski profesor in duhovni svetnik Janez K. Vreže.

Glavno zborovanje ima Zveza slovenskih vojakov iz svetovne vojske letos zopet na Brezjah, in sicer 8. avgusta. — 25. julija pa bo Zveza odkrila veličasten spomenik v Šmartnem ob Paki v Savinjski dolini.

Sv. Višarje. Oskrbništvo višarskega svetišča naznanja vsem častilcem višarske Matere božje, da se bo romanje začelo letos 13. junija.

V zavod sv. Stanislava se sprejemajo zdravi, lepo vzgojeni dečki, zakonski sinovi dobrih krščanskih staršev, ki so dovršili z odličnim ali vsaj z jako dobrim uspehom ljudsko šolo, zlasti taki, ki je upati, da se bodo po dovršeni gimnaziji posvetili duhovskemu stanu. — Prošnje za sprejem je nasloviti na škofijstvo v Ljubljani. Priloži naj se krstni list in »obiskovalno izpričevalo za sprejem v srednjo šolo«. — Starši naj prošnje s prilogami prineso v zavod sv. Stanislava v času od 1. do 15. junija t. l. Z njimi naj pridejo tudi njihovi sinovi, ki žele biti sprejeti. — Dijaki iz ljubljanske škofije plačajo na leto 6000 Din, dijaki iz drugih škofij pa 7000 Din. Zniža se po možnosti potrebnim in vrednim. Vodstvo zavoda.

Smrtna kosa. V Fari pri Kostelu so pokopali 17. aprila † župnika Alojzija Če-

šarka ob nenavadno veliki udeležbi župljanov in sosedov. Pogreba se je udeležilo 21 duhovnikov. Pokojni je delal do zadnjega. Prejšnjo nedeljo je še sam opravil službo božjo. V sredo nato je še imel poslovanje v posojilnici in hranilnici, zvečer je bil previden, v četrtek je izdihnil. R. i. p.!

Dopisi

Smartno ob Paki. Gg. frančiškanski očete so imeli tukaj sveti misijon od 21. do 28. marca, torej cvetni teden, ko prejmejo verniki tako radi vsako leto sv. zakramente. Vsak stan je imel svoje skupno sv. obhajilo s posebnim nagovorom. Vseh svetih obhajil je bilo nad 3000. Čez vse lep je bil sklep in procesija z Najsvetejšim okoli sedmih zvečer; vsak udeleženec dolge procesije je imel gorečo svečo; vse hiše so bile razsvetljene, zvonik še posebej z lampijončki. Prav posebno ganljivo je bilo, da so tudi grobovi imeli svoje lučice. Dasiravno je nekoliko dež nagajal in veter lučke ugašal, je bilo vendar vse nepopisno lepo. Procesije se je udeležilo tudi osem duhovnikov skupno z g. dekanom iz Braslovč in novomašnikom Andr. Stakne, ki je dal natlačeni cerkvi svoj novomašniški blagoslov. — Med svetim misijonom, na praznik Marijinega Oznanjenja, je bilo na prav slovesen način sprejetih 17 deklic v Marijino družbo.

Trbovlje. 25. marca smo praznovali dvajsetletnico ustanovitve dekl. Marijine družbe. Pripravljali smo se na veliki dan z devetdnevno in tridnevnimi duhovnimi vajami za družbenke pod vodstvom g. župnika J. Gašparič-a. Na praznik sam pa se je slavnost razvila v celodnevno manifestacijo marijanske misli. Zjutraj je bila v lepo okrašeni cerkvi za družbo sv. maša s skupnim sv. obhajilom, popoldne pa kongregacijski govor družbenega voditelja g. kaplana J. Zmavca, in slovesen sprejem novih članic. Po lepo uspeli cerkveni slovesnosti smo imeli v dvorani Društvenega doma pred bogato ozaljšanim kipom Brezmadežne pomenljivo prireditve z govori, petjem, deklamacijami in z dekluško igro »Nevesta z Libana«. Sodeloval je pri prireditvi tudi Marijin vrtec ter slavnost zaključil s prav ljubko spevoigro »Venčarica«. Naš obnovljeni sklep se glasi: Na veke zveste, ljuba Mati, ti hčere hočemo ostati! —

Kronika: V pretečenem letu je imela naša dekl. Marijina družba dvakrat sprejem novih članic. Sv. mašo za družbo s skupnim svetim obhajilom in nauk redno vsak mesec.

Sej je imelo predstojništvo 13. Odseka imamo dva. Članice evharističnega odseka prejema pogosto sveto obhajilo ter opravljajo molitvene ure ob nedeljah in praznikih pred večernicami. Članice olepševalnega odseka, pa skrbe za kinčanje cerkve, oziroma Marijinega oltarja. Družba skrbi tudi za to, da se v redu izvrši dnevno češčenje presv. Rešnjega Telesa, kadar je naša župnija na vrsti. Družba ima častno stražo pred Najsvetejšim. Z veseljem smo se tudi odzvale povabilu škoijskega voditelja Marijinih družb ter se udeležile dekanijskega shoda v Lurdu pri Rimskih toplicah. Končno bodi omenjeno, da si je družba nabavila lep kip Brezmadežne; pred njim bo v bodoče v družbeni sobi imela izvencerkvene sestanke.

Vreme. Poročati imamo nekaj veselega iz Vremske doline. Prav v času, ko je narava bujno vzkllila v cvetju in zelenju, je prišla k nam tudi pomlad duhovnega prerojenja. Obhajali smo dvojno slovesnost za ženske in moške. Dekleta smo imele od 15. do 18. aprila duhovne vaje, ki jih je vodil g. Srečko Gregorec, kurat v Štivanu. Njegovi praktični nauki nam bodo vse življenje ostali v nezbrisnem spominu. O kako se nam bo v marsičem izboljšalo dušno in telesno življenje, ako bomo ubogale in izvrševale, kar se nam je priporočalo! Ob zaključku duhovnih vaj je bilo sedem kandidatk sprejetih v Marijino družbo. Tako se je naša Marijina družba, hvala Bogu, za nekaj članic spet povečala.

Nedelja, 18. aprila popoldne, pa je bila namenjena moškim. Dobili so nov oltar Srca Jezusovega, ki je postavljen v desni ladji župnijske cerkve, kjer je bil prej oltar sv. Mihaela. V ta namen je g. Francè Gorše, akademski kipar, brat tukajšnjega župnika, umetniško-dovršeno izdelal kip Srca Jezusovega. Velika množica vernikov iz domače župnije in sosednih duhovnij se je zbrala v cerkvi. Kip je blagoslovil g. Franc Kovačič, župnik iz Košane, g. Srečko Gregorec pa je imel slavnostni govor: Srce Jezusovo, kralj in središče vseh src. Po govoru smo se vsi farani skupno z duhovniki posvetili presvetemu Srcu Jezusovemu. Nato se je razvila veličastna procesija s kipom, z banderi in zastavo Marijine družbe, kakor o Veliki noči. Kipu so izkazali čast fantje iz Dol. Vrem, ki so ga nosili, drugi pa korakali kot spremstvo na obeh straneh s prižganimi svečami. Pa pravijo, da so Kraševci trdi. Kraško kamenje je trdo, srca so dobra in voljna. Za okras kipa in oltarja, kamor je bilo Srce Jezusovo po procesiji vstoličeno, so poskrbela dekleta; Marijina družba je darovala lep oltarni prt, antependij in vence. Slovesnost se je končala s petimi litanijami in zahvalno pesmijo. Med

procesijo in v cerkvi je domači pevski zbor ganljivo prepeval Pogačnikove pesmi: V čast presvetemu Srcu Jezusovemu. Premrlovo: Jezus naj živi, in Ign. Fabianijevo: Posvetitev.

To je bil zopet dan, ki nam je prinesel mnogo duhovnih dobrot. Želimo le, da Srce Jezusovo vedno bolj postane kralj in središče naših src, da prekvasi vse naše zasebno in javno življenje.

Čemšenik. Naša deklinška Marijina družba je imela od 22. do 25. marca duhovne vaje. Pristrčna hvala g. Fr. Pfajfarju, župniku iz Št. Gotarda, in g. Fr. Osolniku, ekspozitu v Izlakah, za prelepe govore in dušno obnovo. Družba šteje sedaj 110 članic. Sedem jih je opravilo duhovne vaje tudi v Celju. Za misijone so članice nabrale lansko leto 325 Din. Ena članica je odšla v samostan in sporoča, da je zelo zadovoljna.

Dobova. V dneih 22. do 25. marca t. l. smo imele Marijine družbenice duhovne vaje pod vodstvom g. voditelja in s sklepnim govorom g. župnika iz Kapel. Udeležba je bila precej dobra. Kar je bilo slabih članic, smo se jih iznebili; ostale so sedaj le take, ki so res v srcu pobožne in poštene. Še lepše slavje pa nas čaka, ko bomo v kratkem imele sprejem 30 novih članic in ko se bo vsa družba posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Shodi se vrsté vsak mesec, ravno tako tudi prejemanje svetih zakramentov. Tudi mesečne seje imamo redno, kar je velikega pomena za razvoj družbe! Mladenke! Ostanite zveste Mariji in Marija bô zvesta vam!

Marijina družba v Št. Vidu pri Planini. Nemila smrt je posegla tudi v našo vrsto. Lani se je preselila v boljše življenje Micika Šeško. Bila je v najlepši dobi, komaj 19 let stara. Neizprosna jetika ji je uničila mlado življenje. — Dne 6. marca t. l. smo pa zopet spremljali k večnemu počitku Marijo Kovač. Bila je vedno zvesta hčerka Marijina. Počivajta v miru! — Lansko leto je bilo sprejetih v Marijino družbo precejšnje število udov. — Imamo redne in mesečne shode. Ustanovljeni so trije odseki: Evharistični odsek, ki spodbuja k pogostnemu sv. obhajilu; cvetlični, ki skrbi za okras cerkve; in dobrodelni odsek. — Mesečne molitvene ure se članice udeležujejo v lepem številu.

Sv. Vid nad Cerknico. Od 7. do 14. marca smo obhajali sv. misijon. Čeprav je vreme včasih pokazalo bolj čmeren in pust obraz, je bila vendar udeležba prav obilna pri govorih, spovednicah in pri angelski mizi, saj je bilo blizu do 3000 sv. obhajil. Zlasti sklepna procesija, ki jo je vodil cerkniški dekan ob spremstvu gg. misijonarjev lazaristov iz Ljubljane ter sosednih duhovnikov, je bila tako velika, da domačini ne pomnijo, da bi se bilo kdaj zbralo to-

liko ljudi na prijaznem hribcu sv. Vida. Gg. misijonarjem smo vsi hvaležni. Daj Bog, da bi bil uspeh trajen!

Ribno pri Bledu. Na praznik Marijinega Oznanjenja je bilo sprejetih 8 deklic iz ponavljalne šole v Marijino družbo, ki šteje sedaj 50 članic. Dekleta imajo izvrstno glasilo »Bogoljub«. V naši župniji je do 70 »Domoljubov« in 81 udov Mohorjeve družbe. Župnija šteje 750 duš.

Raznoterosti.

Vzgoja srca je prvot! Ko je nedavno poslal linški škof dr. Gföllner papežu Piju XI. v Rim na ogled vzorec oglasa, ki ga je sestavil glede ženske mode in dal nabiti povsod po škofiji na cerkvena vrata, mu je kardinal Gasparri v imenu sv. očeta odgovoril: »Sv. oče je z veseljem čital tvoje pismo in ti častita, da se na vso moč trudiš zatreti nenravno žensko modo. Ženstvo našega časa, zlasti mlajše, se le preveč briga za nego in lišp svojega telesa, podcenjuje pa vzgojo srca. Zato odobrujem tvojo naredbo, ki ima namen, da bi se ženstvo povrnilo k prejšnji dostojnosti v obleki...«

Pot k tabernaklju. Nemški pisatelj Alban Stolz je v posebni knjigi opisal svoje romanje v Sv. deželo. Ob koncu je pristavil: »Marsikdo me bo zavidal za srečo, da sem videl svete kraje... Toda, bolj ko se po veri zatopiš v neviden svet, bolj boš čutil in spoznal, da je prav za prav božja kot k živemu Kristusu v najsv. Zakramentu lepša in še več vredna, nego romarska vožnja do njegovega kamenitega groba v Jeruzalemu, dočim so težave skrbne priprave veliko manjše.«

PROŠNJE.

Neka žena priporoča najsvetejšima Srcema, sv. Jožefu in sv. Mali Tereziji svojega moža, da bi se izpreobrnil, — in svojega nečaka, da bi vztrajal v svojem poklicu. — Družbenka M. K. priporoča presv. Srcu Jezusovemu in sv. Mali Tereziji družino za mir, zdravje in krščansko življenje; očeta pa priporoča častiv. † škofu M. Slomšku za spreobrnjenje in odvado kletvine. — A. M. priporoča svojega edinega bolnega otroka pomoči sv. Male Terezije, Marije Pomočnice in sv. Jožefa. — I. T. priporoča presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici, sv. Jožefu in sv. Mali Tereziji bolno mater za zdravje nog, ter brata v težki zadevi. — Marijina družbenica priporoča sv. Srcu Jezusovemu in sv. Mali Tereziji zdravje in druge svoje namene. — V molitev se priporoča neka oseba za srečno zadnjo uro. — Presvetemu Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Mali Tereziji priporoča K. V. svoje starše, brata, sestre in sebe za pomoč in olajšanje dušnega in telesnega trpljenja in za potrpežljivost. — A. R. v Mariboru priporoča presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici na Brezjah, sv. Mali Tereziji in † škofu Slomšku skorajšnje ozdravljenje prijate-

ljevo. — Neka mati priporoča svojo bolno hčer v molitev ter priprošnji Marije Pomočnice in usmiljenju presv. Srca Jezusovega za ozdravljenje hude živčne bolezni. — V. N., dijak-osmošolec, se priporoča Mariji Pomočnici na Rakovniku, sv. Mali Tereziji ter † škofu Slomšku za ljubo zdravje. Prosi tudi dobre vernike ter člane in članice Mar. družb, naj se ga spominjajo v molitvah, da bi ozdravel in dosegel duhovni poklic. — Članica Mar. družbe se priporoča sv. Mali Tereziji in † škofu Slomšku za srečo pravega poklica. — Družbenica iz Zg. P. prosi † S. Benigno in sv. Malo Terezijo za pravo vnemo v Kongregaciji in za obrambo čistosti. — Članica Marijine družbe priporoča kongregaciji svojega kraja presv. Srcu Jezusovemu in Marijinem, ter sv. Mali Tereziji in sv. J. Vianney-u za dobrega duh. voditelja. — Mar. družbenka se priporoča Mariji Pomočnici na Rakovniku, sv. Mali Tereziji, sv. Antonu Pad. in † papežu Piju X. za zdravje in za milost redovnega poklica.

DAROVI.

Za misijone: G. Iv. Rztresen, kaplan, Krka na Dol. 70 Din.

Misijonski dar za Groblje: Po g. Ant. Skubicu, kaplanu v Žireh, 105 Din.

Za bratovščino sv. R. T.: G. Anton Skubic, kaplan v Žireh, 105 Din.

Za bosanski misijon: † Julijana Janžekovič, Sv. Tomaž pri Ormožu, 105 Din. — Neimenovan iz Šmartna pri Kranju, 10 Din.

Za odkup zamorčeka: Andrej Rebula, Volčji grad št. 11, 150 Din.

Za kruh sv. Antona: Frančiška Hribar, Vel. Globoko (Krka), 27 Din 50 par.

Župnijski urad v št. Vidu pri Vipavi: Za misijone L 228, za afriške misijone L 21; za kruhe sv. Antona L 11; v čast Marije Pomočnice na Rakovniku L 50.

ZAHVALE.

M. Jakomin se zahvaljuje Mariji Pomočnici, sv. Ani in sv. Mali Tereziji za zdravje v nevarni bolezni. — V zahvalo za uslišano prošnjo daruje za kruh sv. Antona F. R. 20 Din.

DOBRE KNJIGE.

Zel in plevel. (Slovar naravnega zdravilstva.) Sestavil F. Magister. Založila Jugoslovanska knjigarna in Ljubljani. — Življenje je dar božji, zdravje tudi. Če varujemo zdravje, kar je dolžnost vsakogar, varujemo življenje. Seveda človek, ki še ni bil resno bolan, ne ve, kaj je zdravje; zato se pa navadno premalo briga, da bi si ohranil to neprecenljivo dobroto. Za varstvo zdravja priporoča knjiga »Zel in plevel« solnce, zrak, zemljo in vodo. Kdor pa oboli, naj išče pomočkov v naravnih sredstvih: v zdravnih zeliščih. Vrata v božjo lekarno (naravo) so vsakomur odprta. Zgoraj omenjena knjiga, ki jo je sestavil veččak in izkušen mož, opisuje vsa domača zdravilna zelišča ter razna domača zdravila v abecednem redu. Prav tako so v redu navedena imena raznih bolezni in tudi navodila, kako naj se zdravimo v enem ali drugem slučaju.

Knjiga »Zel in plevel« je dobrodošla — to moramo odkrito priznati —, pa bo tudi veliko dobrega naredila. Zdaj je čas, da si nabiramo zdravnih zelišč in ustvarjamo tako domačo lekarno. Najprej pa knjigo v roke!

Sv. Peter Kanizij, Sešitek 27 str. Izdali oo. družbe Juzusove v Ljubljani, 1926. Cena poldrug dinar.

Grdina Josip, štiri leta v ruskem ujetništvu. V dodatku: Pregled zgodovine ruskega naroda. 1925. Komisijska zaloga Jugoslovanske knjigarne in Ljubljani. Velja broš. 80, vezana 100 Din. Amerikanski Slovenec nam v tej knjigi izredno zanimivo in prav živahno popisuje svoje doživljanje v ruskem ujetništvu. »Opisati hočem — pravi v uvodu — kako sem potoval s svojimi tovariši v ujetništvo, kako smo delali, kako trpeli in prenašali vsakovrstno pomanjkanje; kaj vse sem doživel pri Rusih in donskih kozakih, katerih šege in navade bom opisal, kolikor so mi znane iz življenja onega kraja, kjer sem sam prebival.« S posebnim zanimanjem jo bodo prebirali oni številni naši fantje in moške, ki so sami mesece in mesece trpeli na ruskih poljanah daleč od svojega doma. Knjiga je pisana v prav katoliškem duhu in jo zato toplo priporočamo. Naša izobraževalna društva bi jo morala imeti v svojih knjižnicah. Če pomislimo, da krasi knjigo vse polno lepih slik, cena nikakor ni previsoka.

»Molite, bratje!« Molitvenik, povzet deloma iz spisov sv. Janeza Krstnika Marije Vianneya, arškega župnika. — V Ljubljani, 1925. Založila Jugoslovanska knjigarna.

Svoj čas je Slovencem Družba sv. Mohorja preskrbovala molitvenike, ki so bili večinoma vsi dobrodošli, četudi niso bili vsi najboljši. Odkar imamo vzorne, popolne in v vsakem oziru ustrezajoče molitvene knjižice: »Večno življenje«, »Pri Jezusu«, »Šolski molitvenik«, smo, hvala Bogu, v tem oziru dobro preskrbljeni. Vpeljala se je hvalevredna enotnost [v glavnem so vsi zgoraj naštetih molitveniki skladni], ki je potrebna zlasti pri vzgoji mladine. Vmes se je pa od časa do časa skrbelo za dopolnilo z molitveniki, ki negujejo posebne pobožnosti, ali so namenjeni posebnim stanovom. Zgoraj omenjeni molitvenik je sestavljen predvsem za osebe, ki imajo slabe oči, zato so molitve natisnjene z debelimi in velikimi črkami. S tem bo ustrezno vsem, ki si žele debelega tiska. Knjižica je priročna in tenka, dasi obsega 232 strani. — Vse molitve so prav spretno zbrane in sestavljene; posebno velja to o spovednih in obhajilnih molitvah. Brez dvoma se bo ta molitvenik močno razširil. Cena v rdeči obrezi 20 Din. Dobe se tudi finejše vezave.

Kristusu Kralju! 16 Evhariističnih pesmi. Zložil za mešani zbor V. Vodopivec. Samozaložba. 1925. Gorica. Prodaja Katol. knjigarna in Ljubljani.

Za obhajilne in evharistične pesmi ne bomo v zadregi. Skoraj ob istem času se nam nudijo tri zbirke: Premrlava (12 obhajilnih pesmi), Kimovčeva (Očenaš, 12 obh. pesmi) in Vodopivčeva. To poslednjo smo prejeli s prošnjo za oceno v našem listu. Lahko jo s mirnim srcem in odkrito pozdravimo. Iz vseh pesmi (16) veje pristni slovenski duh, ki se ga italijansko ozračje skoraj nič ni prijel. To pa vsak skladatelj ve, da bi bilo naravnost presenečenje, če bi se v kakih večjih zbirki vse pesmi prijele in obdržale. Eden še živčih odličnih slovenskih skladateljev je sam to-le izjavil: »Če je zbirka (10 pesmi) taka, da dva ali trije komadi

ugajajo tako, da se jih narod oprime, je skladatelj lahko popolnoma zadovoljen.« Vodopivčevih v priložni zbirki bo več takih. Prav gotovo bo šla med ljudstvo štev. 7 in še marsikatera. Avtor ne sega v meje težkoč in ne na pota tako zvanih modernih. Z zbirko bo povečem zadovoljen tudi pisec onega toli obsojenega podlistka v »Slovenca« (pisca pravijo Cvenk, je pa — kolikor vemo — priznan slovenski glasbenik), ki je nekatere umetnike malo podražil. Dasi je nekoliko pretiraval, je vrgel vendarle — tako sodimo — tudi nekaj zdravega opozorila med oni glasbeni svet, ki včasih pretirava. Naši stari so rekli — pa menda še zdaj velja —: »V sredi v zlati skledi.« Dve krajnosti hkrati ni lahko negovati: Ljudsko petje — pa modernost, če je šla že čez ojnice. To mimogrede. — Vodopivčevo zbirko torej lahko priporočamo.

• **Kraljici svetogorski.** 12 Marijinih pesmi — za mešani zbor uglasbil Vinko Vodopivec. Samozaložba. Gorica 1926. Prodaja Katol. knjigarna v Gorici. Kar smo zapisali o Vodopivčevi evharistični zbirki, velja tudi o njegovih novih Marijinih skladbah: niso težke in ne tuje, ampak domače, povečini prikupljive in pristržne. Uglasbene so vse na besedilo M. Elizabete. Seveda Hugolinovih (Planike) daleč ne dosegaajo.

Upraviništvo »Bogoljuba«: Kopitarjeva ulica 6 v Ljubljani. — Dopisi naj se naslove: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Odpustki za mesec junij 1926.

1. Torek. Bl. Feliks. P. o. istim kakor 13. dan.

2. Sreda, prva v mesecu. Bl. Humilijana. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 13. dan.

3. Četrtek, prvi v mesecu. Presv. Rešnje Telo. Bl. Andrej Hispelski. 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmejo sv. obhajilo in gredo za procesijo. — P. o.: a) udom br. presv. R. Telesa danes ali v osmini pod pogoji kakor 4. dan; b) udom za uboge duše v vicah; c) udom sv. Družine; d) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente in obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena rožnovenska br.; e) istim kakor 13. dan. — Dalje p. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa še enkrat, ker je prvi četrtek; b) istim kakor 13. dan.

4. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jezusovega; c) udom presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

5. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta.

6. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

11. Petek. Presv. Srce Jezusovo. Sv. Barnaba. P. o.: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jez. pod navadnimi pogoji; b) udom br. presv. Srca Jez. danes ali prihodnjo nedeljo; c) udom apostolstva molitve; d) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom br. presv. R. Telesa kakor 4. dan; f) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o. Dalje p. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

13. Nedelja. Sv. Anton Pad. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

17. Četrtek. Zv. Pavel Buralis. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

20. Nedelja. Bl. Mihelina. P. o. istim kakor 13. dan.

21. Ponedeljek. Sv. Alojzij. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja, in molijo po namenu sv. očeta.

24. Četrtek. Sv. Janez Krstnik. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 4. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. preč. Srca Marijinega; d) udom družbe treznosti; e) istim kakor 13. dan.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo svetj rožni venec.

29. Torek. Sv. Peter in Pavel. P. o.: a) udom br. presv. R. Telesa kakor 4. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine za uboge duše v vicah danes ali v osmini; e) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 11. dan; f) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.

Schichtov

način pranja

Namakaj z „Žensko hvalo“, peril z „Jelenjim milom“!
To ne pokvari perila ter ga popolnoma očisti.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obretnuje hran. vloge po najugodnejši obretni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 350 milijonov kron.

Od hiše gre glas o izvrstni kakovosti mila Gazela, ki se odlikuje po izdatnosti in obilnih penah. Do hiše

Zdravje je največje bogastvo!

JAVNA ZAHVALA.

Laboratorij »Alga«, Sušak 17.

S tem Vam potrjujemo, da smo preskusile Vaše zdravilo »Energin«-železnato kina-vino in da smo z uspehom zadovoljne. Dve naši učenki, ki sta bili slabotni, brez vsakega teka, večkrat bolehní, sta jemali »Energin«-železnato kina-vino, ter sta že po uporabi 2 steklenic opažali spremembo, a po uporabi 3 steklenic sta postali zdravega, izbornega teka, pridobili sta na teži in se sedaj počutita popolnoma zdravi. Vaše zdravilo smo priporočile tudi drugim staršem. Vsi ga hvalijo in so nam hvaležni, da smo jih nanj opozorile in s tem se tudi me Vam zahvaljujemo. »Energin«-železnato kina-vino je zdravilo, ki se ga more priporočati, ker je uspeh viden v najkrajšem času.

S spoštovanjem sestre usmiljenke, zavod sv. Vinka v Sarajevu.

Vsak, kdor je malokrven, bled, kdor nima teka, kdor ima slabe živce, naj preskusi »ENERGIN«-železnato kina-vino, najboljše zdravilo za slabotno deco.

»ENERGIN«-železnato kina-vino pošilja po pošti »Laboratorij Alga«, Sušak 17 (Hrvatska), 3 velike steklenice s pošto in omotom 128 Din, 6 vel. steklenic s poštino in omotom za 248 Din in 1 mala brezplačno.

Naročniki ki ste plačali samo za pol leta, dopošljite ostanek!
Ta opomin velja tudi **skupnim** odjemalcem!

„Brezalkoholna produkcija“. Ljubljana, Poljanski nasip 10/50, pošlje vsakemu naročniku „BOGOLJUBA“ zanimiv cenik brezplačno. Zahtevajte ga takoj, ne bo Vam žal!

Priporočamo

Kolinsko cikorijo

Zlatorog terpentinovo milo.

Pesnik mu je dal lepo ime
kemik pa idealno sestavo.

Terpentin je že od nekdaj znan kot izvrstno sredstvo za čiščenje madežev in ga uporablja kot tako vsaka gospodinja. Kakovost Zlatorog mila je povsod znana, kar dokazuje njegova splošna uporaba in priljubljenost.

Ta dva mogočna čistilca sta združena v „Zlatorog terpentinovem milu“ v neprekosljivo pralno sredstvo.

Napravite tudi Vi poskus in kupite to idealno milo — v vsakem tisočnem komadu je vprešan zlatnik po 10 frankov.

Mogoče, da imate ravno Vi srečo in najdete cekin!

